V današnji številki: Zmagovalec na Azurni obali
PISMO IZ JAPONSKE

Poštnina plačana v gotovini

Cena 15 din

GLASILO LJUBLJANSKIH ŠTUDENTOV

tribuna

Leto III. Ljubljana, 18. junija 1953. Štev. 11.

Kako bomo letos preživeli počitnice?

Počitnice, ki so pred nami, bodo precej drugačne od prejšnjih. Delovnih brigad ni, za »letovanje« pa ljubljanski študenti nismo dobili nikakih sredstev. Razšli se bomo po domovih, tisti, ki so bolj pri denarju, bodo šli na morje ali v planine, večina pa bo počitnice izrabila za kratke izlete v okolico, kopanje, prakse in honorarne zaposlitve.

Naša organizacija je v teku zadnjih dveh let napravila tolikšen razvoj, da terja od nas kontinuirano delo tudi v času počitnic. Naloge, ki stoje pred nami, so precejšnje in jih bomo izvedli lahko le z aktivnostjo večine članstva.

Socialno ekonomski problemi, ki nas tarejo, zahtevajo od nas resno delo. Zato smo na predzadnji seji UO formirali komisijo z nalogo, da prouči to vprašanje in sestavi elaborat s potrebno komentacijo. Dosedanje delo v tej smeri je bilo obilno, vendar nekoliko kampanjsko. Če želimo doseči uspehe, moramo pristopiti k sistematičnemu delu, kateremu naj da osnovo samo ta elaborat, ki ga bomo publicirali v obliki brošure ali pa kot posebno prilogo k TRIBUNI. Naloga je dokaj obširna, saj bo morala komisija obdelati probleme štipendiranja domov, menz, zdravstvenega fonda, okrevališč itd. Z elaboratom bomo nato seznanili javnost in organe oblasti.

Naš univerzitetni center še nima lastnega pravilnika ZSJ zato smo določili skupino tovarišev, ki naj izdelajo osnutek pravilnika do skupščine, ki naj bi ga sprejela. Skupščino nameravamo sklicati čim prej, ker gre zavlačevanje volitev često na račun intenzivnosti dela. V okvir teh nalog spada tudi izdelava predloga o organizacijski strukturi univerzitetnega odbora, ki ima spričo vse večje aktivnosti organizacije preokorno obliko.

Precejšnja bo naša aktivnost v študentskem mednarodnem sodelovanju. Poslali bomo skupino brigadirjev — veteranov na mednarodno delovno akcijo v Nemčijo, nekatere naše funkcionarje pa na politični seminar prav tako v Nemčijo. Nekaj članov bo odšlo na kvekarske seminarje v London in Crikvenico. V Ljubljani bo deloval sprejemni center za inozemske študente v domu vojnih študentov.

Pripraviti se moramo na delo za prihodnje leto. Formirati moramo pododbore in izdelati načrt. V prihodnjem letu nameravamo prirediti študentski teden s kulturnim in fizkulturnim programom.

Večinoma pa se bo naša aktivnost prenesla na okraje, kjer bomo formirali dokončno študentske klube. Vsi že obstoječi klubi in oni, ki so v pripravljanju, bodo v začetku julija imeli skupščine. Na te skupščine bomo povabili okrajne funkcionarje, ki bodo študente seznanili s problematiko domačih krajev, tako da bomo lahko posegli v družbeno življenje. Klubi bodo prav tako delali na ekonomskih vprašanjih članstva, prirejali izlete, tekmovanja s srednješolci, zabave itd. Prav razveseljiva je dejavnost MAK, želeli pa bi slišati kaj o njihovi politični dejavnosti — razen »mariboriade«. Ob koncu počitnic, ko se bodo študenti vrnili v Ljubljano, pa bodo ponekod priredili brucovske večere, ki bodo na ta način postali tradicionalni. Težišče dela naših organizacij bo torej v času počitnic po okrajih, kjer bomo lahko dosegli uspehe ob sodelovanju z okrajnimi forumi.

Posameznikom pa priporočamo predvsem to, da počitnice izrabijo za učenje tujih jezikov, kajti celoten razvoj nas sili k temu in naj ne bo med nami študenta, ki ne bi znal vsaj enega svetovnih jezikov. Seveda pa bodo oni kolegi, ki se hranijo v menzi, izkoristili počitnice tudi za to, da si naberejo kalorij za prihodnje leto.

Izrabimo te počitnice za našo afirmacijo širom Slovenije ter tako združimo prijetno s potrebnim.

Sinkovec

Komune in študenti

O problemu doklad, štipendij, domov in menz

Ko zaključujemo z letošnjim šolskim letom lahko ugotovimo napredek na vseh področjih študentske dejavnosti. Če niso še vidni vsi rezultati tega pospešenega in bolj sistematičnega dela študentske organizacije predvsem pri reševanju ekonomskih težav študentov je važno to, da smo študentje tem problemom začeli posvečati veliko več pozornosti kakor doslej.

Centralno vprašanje, okoli katerega se danes vrti diskusija, so socialno-ekonomski problemi študentov ter vloga komune pri reševanju teh.

Osnovna teza vse te diskusije je, da je komuna kot osnovni element novega gospodarskega sistema dolžna, skrbeti za svoje člane. Zlasti, če upoštevamo, da ljubljanska Univerza in Visoke šole niso ustanove samo za Ljubljano, temveč za celo Slovenijo.

S tem, ko postavljamo socialno-ekonomske probleme študentov pred javnost, ne gre za kakšno momentano akcijo, temveč gre za rešitev načelnega vprašanja. Socialno-ekonomskih problemov ne moremo reševati s študentsko Samopomočjo, ki je za sedaj sicer še nujno potrebna. Mislim, da bo treba gledati probleme studentov sploh drugače. Čeprav smo namreč v času šolanja neproduktivni element in živimo v breme skupnosti, po končanem študiju s svojim delom v produkciji te stroške pač z obrestmi vrnemo. Da čimprej doštudiramo, je torej v interesu skupnosti, zlasti še danes ko vemo, da naše gospodarstvo trpi precejšnjo škodo prav zaradi pomanjkanja visoko kvalificiranih kadrov.

Ko bi sedaj komune ali posamezna večja industrijska podjetja in centri v okviru komune skrbeli za študente iz svojega delokroga, bi dosegli med drugim naslednje: ne bi se več dogajalo, da bi recimo študentje iz ene komune študirali samo pravo ali kaj drugega, temveč bi študirali predvsem tiste panoge, ki so v tistem okraju najbolj razvite, oz. imajo perspektivo razvoja. S tem bi odpadel še en problem, ki se je ponekod že začel kazati, t. j. tako imenovana hiperprodukcija nekaterih diplomantov naših visokih šol. Nadalje bi se omogočilo, da na Univerzo prihajajo res najbolj nadarjeni in sposobni mladi ljudje predvsem iz ostali dveh slojev (delavskega in kmečkega) od katerih pa mnogi radi nerešenih socialnih problemov še ne morejo študirati.

Na problem socialnega sestava Univerze bo treba začeti gledati bolj kompleksno. Problem socialnega sestava Univerze je problem socialnega sestava gimnazij in srednjih strokovnih šol po okrajih, ki še zdaleč ni tak, kot bi moral biti. Mislim, da bi analiza nekega okraja v tem smislu pokazala marsikaj zanimivega.

Veliko vlogo pri reševanju teh vprašanj lahko odigrajo naši klubi, ki so že formirani ali se pa sedaj formirajo po posameznih okrajih in mestih.

Poleg štipendij bi bilo pravilno, da bi komune prevzemale vsaj deloma tudi skrb za študentske menze in domove. Realni stroški za vzdrževanje domov ter cena hrane so višji, kakor cene, ki jih plačujejo študentje (radi omejene ekonomske zmogljivosti). Zato je bilo dosedaj nujno, da so menze in domovi dobivali subvencije, iz katerih so krili nastali primanjkljaj.

Zastavlja se tole vprašanje: ali naj se tudi v bodoče dajejo subvencije celotni menzi ali domu brez ozira na ekonomsko zmogljivost posameznih študentov, ali pa naj bi se menzam in domovom, kot ustanovam s samostojnim finansiranjem, ker se tam hranijo in stanujejo študentje ne dajalo več kakor ostalim ustanovam tega tipa. V tem primeru bi se študentom, ki se tam hranijo, dala denarna podpora po socialnem kriteriju. Najbolje bi bilo, da se pri študentski organizaciji oz. pri kuratoriju ustanovi nek fond v te namene in v katerega bi prispevale vse komune. V domovih je plačevanje stanarine že tako urejeno, da posameznik plačuje po ekonomski zmogljivosti, dočim v menzan še ni tako. Treba bo doseči, da bomo imeli dve ali tri menze, ki bodo čimbolj mehanizirane ter z večjim številom abonentov, kakor jih imajo nekatere menze sedaj. To je edina pot za zboljšanje sedanje situacije.

Pri reševanju vseh teh problemov bo treba še dosti dela in mislim, da bo treba posebno tu čim večjega in tesnejšega sodelovanja med profesorji in študenti.

L. A.

Maribor

Mariboriada 1953

Olimpiada, panamerikaniada, balkaniada, ekonomiada..... zakaj torej ne bi organizirali še mariboriade? Tako nekako so premišljevali razni fizkulturniki Mariborskega akademskega kluba in končno te svoje misli tudi povedali na sestanku MAK. Posebni športni odbor je idejno pripravil športne igre in pretekli teden je to delo že rodilo prvi uspeh. Formiral se je odbor mariboriade 1953 in posamezni fererenti so prevzeli svoje funkcije. Toda ne mislite, da je bil to le formalno administrativni sestanek — daleč od tega: vsi navzoči so prav burno posegali - debato (kar proti navadi) in prvotni osnutek se zato prav znatno razlikuje od dokončno sprejetega predloga.

Zakaj pa pravzaprav mariboriada? Odgovor je kaj preprost: zato, ker mariborski študentje tudi v poletnih mesecih želimo ostati povezani. Že nekako obligatni »ek« je sicer prav prikladen v pomladanskih in jesenskih mesecih, poleti pa sonce malo preveč pripeka, da bi se lahko tam vršilo vse izživljanje mariborskih študentov. Torej je kaj lahko razumljivo, da bomo raje odšli na športna igrišča in tam porabili svojo odvečno energijo. Razen tega mislimo na mariboriado povabiti tudi ostale teritorialne akademske klube in upamo, da se bodo temu vabilu odzvali v večjem številu, kot onemu za nameravani skupni sestanek! (Tam smo bili namreč čisto sami). Predvsem pa mislimo na mariboriado povabiti mariborske srednješolce in mladinske kolektive mariborskih tovarn, da se na prav neprisiljen način seznanimo s svojimi bodočimi kolegi in prav tako pomagamo pri premagovanju razlike med delavsko in intelektualno mladino, ki na žalost v Mariboru še vedno je.

Gotovo pa vas zanima program mariboriade! Takoj v začetku vam izdam, da bo zelo obsežen, nekako v vseh športnih disciplinah se mislimo pomeriti, toda poglejmo si raje kar posamezne: v lahkoatletiki smo pravzaprav najšibkejši. Vendar nam je znani mariborski atlet Težak obljubil sestaviti ekipo, ki sicer ne bo mogla konkurirati celjskim in ljubljanskim kolegom, bo pa presenetila z nekaterimi novimi imeni.

V plavanju smo že na boljšem. Brandner, Jančič, Kancler, Sajko, Furlan in drugi bodo kar trd oreh za katero koli drugo moštvo.

V kegljanju bo Senica sestavil kar reprezentančno vrsto, čeprav mi imen ni hotel izdati. V streljanju misli N. Vrabl izvesti prvenstvo MAK-a v streljanju z vojaško puško, pravi pa, da se tudi ne boji nobene mariborske strelske družine. —(?)

Znani šahist Jeretin bo organiziral šahovski moštveni brzoturnir in meni, da bo s svojimi kolegi Kosom, Horvatom in drugimi trd oreh za vsa mariborska moštva.

V namiznem tenisu pripravlja Pika velik dvoboj med »Ljubljančani« (pardon, lokalpatrioti) in »Zagrebčani«.

Vendar smo vse te sklepe še nekako hitro spravili na papir, ko pa se je pričela debata o igrah, je kar ni hotelo biti konec. Največ se je seveda govorilo o nogometu. Končno je obveljalo Bocovo mnenje naj se odigra ena, toda kvalitetna tekma med MAK in srednješolci. Za MAK bodo igrali kar znani igralci s Toplakom in Žižekom na čelu, toda srednješolci bodo s Filipančičem, Neubergerjem, Pavlovičem, Pircem in drugimi resen nasprotnik. Ko smo pa že mislili, da je debate konec, se je oglasila Šaška C. in dejala, da ji je že zadosti vedno samo navijati, zato predlaga, da na mariboriadi nastopi tudi ženska ekipa proti enaki ekipi srednješolk (pravi, da noben pravilnik ne prepoveduje ženskam igranje nogometa, sama pa misli igrati centerfora vsaj tako dobro kot tisti od Branika — navija namreč za Odred). Predlog je bil seveda sprejet in tako bomo letos v Mariboru imeli verjetno prvo žensko nogometno tekmo v državi.

V odbojki pa je ekipa MAK tako močna (Mikluš, Požar, Šediv, Skerbinek, etc.), da referent Pajmon resno išče nasprotnika. Podoben je tudi položaj v košarki. Pavlovič, Brumen, Vračko Vončina, Kovačič in drugi bodo vsaj v Mariboru težko našli ekipo, ki jih bo premagala, vendar meni Kruno, da mariborski srednješolci tudi niso kar tako. Za rokometno moštvo misli Žabkar zbrati vse veterane te panoge (Leitgelb, Obersnu, Fridl Vreznik) in skupaj z nekaterimi mlajšimi nastopiti proti moštvu Branika. Dosti sreče, menim, da ne boste imeli lahkega posla!

Waterpolo moštvo bo kajpak sestavil popularni mariborski vratar Bonči S. in obljublja, da ne bo sprejel nobenega gola, v kolikor mu bo kdo le »držal« Pavleta Radšlja, po njegovem edinega neva nega igralca srednješolcev (in na žalost tudi edinega nevarnega Mariborčana nasploh.)

To je torej okvir. (Jasno, da sem v tem kratkem pregledu lahko nakazal le tako rekoč finalne borbe v vsaki panogi, kot si jih mi danes za zeleno mizo predstavljamo). Poleg omenjenih bodo v vsaki disciplini seveda sodelovali še mnogi drugi, morebiti nam bodo tudi temeljito zmešali naše prognoze, s tem pa bodo le poskrbeli za to, da bo mariboriada še bolj zanimiva). Negotovost — to je vendar čar vsake športne borbe.

Dragi bralci, upam, da sem v vas nekoliko razvnel zanimanje za mariboriado in da vas bom v čim večjem številu srečal od 24. do 30. avgusta na mariborskih športnih terenih.

— rt

Čemu in zakaj nov način študija?

Študij brez misli je neploden. Misel brez študija je nevarna.
Konfucij

Tovariš urednik!

V zadnji številki »Tribune« je bil objavljen članek o novem načinu študija na medicini. To pozdravljam predvsem zato, ker je odprl javno diskusijo o vprašanjih, ki so že zdavnaj prerastla konkretni primer šestih študentov tretjega letnika. Reševanje tega problema je namreč že kmalu krenilo v slepo, to je zgolj administrativno pot, tako da se je ves živi problem zdravniške etike za zaprtimi vrati izprevrgel v formalno — juridično vprašanje. Na vzgojo medicinca naj bi začeli bistveno vplivati celo posamezniki, ki pozneje niso odgovorni za kvaliteto zdravnika in njegovo delo. Človek se nehote spomni Prešernovih časov: »Lečevlje sodi naj Kopitar!«

Da bo stvar jasnejša, bi najprej — bolj v obliki tez — povedal, zakaj in čemu nov način študija na medicini.

Številne interfakultetne konference medicinskih fakultet naše države so soglasno ugotovile, da dosedanji način študija ne ustreza potrebam po samostojno mislečem strokovnjaku, ki bo kos nalogam na terenu. Temeljne napake starega načina: preveč predavanj ex cathedra, premalo praktikumov, to je seminarskih in drugih vaj. Posledice takega načina vzgoje smo vse predrago plačevali v saniteti NOB in vse predrago jih plačujemo še danes. Da se razumemo: tisti, ki plačuje, je pacient. Za novi način študija naj bi bilo značilno zmanjšanje predavanj, poudarek na praktičnem delu, ki naj po priporočilu zadnje interfakultetne konference po številu ur za 100 odstotkov presega število predavanj, predvsem seveda na račun specialističnih elementov. Temu je pritegnila tudi Medicinska fakulteta v Ljubljani.

Gornji predlog ubija kar več muh na en mah: šele s stalnim stikom pri vajah se učitelj študentu spet približa, ko z njim razpravlja o strokovnih in često še o drugih vprašanjih. Tako dosežemo tudi največjo vsebinsko demokratizacijo študija, kajti študent ima skozi vse leto priliko, da diskutira z asistenti in profesorji ustrezne katedre. Kot vsaka demokracija, nalaga tudi ta neke dolžnosti: bazo za diskusijo, se pravi neko osnovno znanje iz prejšnjih predmetov. V tem je še ena prednost nove metodike: ni važno administrativno potrdilo, da si opravil izpit, recimo iz normalne anatomije, temveč je važno, da si osovne elemente te stroke ohranjal skozi ves študij in skozi vse življenje. Značilna za stari način študija je izjava prof. Božidarja Lavriča, da pri izpitu iz kirurgije večina kandidatov pade iz normalne anatomije in

(Nadaljev. na naslednji strani)

Med Istanbulom in Ankaro

(Od našega dopisnika)

Se zadnje slovo od znancev in prijateljev in Orient-ekspres hiti proti jugu. Naš cilj je Turčija.

Na postaji v Istanbulu so nas pričakovali turški kolegi, ki so nas odvedli na izdaten zajtrk nasproti postaje. Po enournem postanku smo nadaljevali pot proti Ankari.

Turčija je danes po zaslugi Atatürka moderna evropska država, ki vlaga velike napore, da odpravi zaostalost tako v kulturnem, ekonomskem in političnem pogledu. Borba za napredek se kaže tudi v veliki skrbi za rast in vzgojo nove inteligence. Današnja Turčija ima okrog 37.000 študentov in dve univerzitetni središči v Ankari in Istanbulu, poleg tega pa še dve fakulteti v Izmiru. Poslopja so večinoma nova in moderno urejena. V Ankari imajo n. pr. 3 dvorane z odri, kjer prirejajo razne konference, igre, kino predstave, koncerte in podobno. Na univerzah je uveden povsod sprejemni izpit, ki sloni na tem, da ugotovijo, za kaj ima kandidat sposobnosti in veselje. Na fakultetah, kjer imajo preveč kandidatov, razpišejo konkurz n. pr. tehnika potrebuje letno pribl. 300 kandidatov, prijavi se jih pa vedno pribl. 1500 itd. Turški študentje plačujejo vpisnino za vsak semester 40 turških lir (1 turška lira je 107 din), takso za vsak posamezni izpit pa 15 turških lir. Delavec zasluži približno 5 turških lir na dan. Socialno šibki študentje dobijo štipendije v višini 125 do 150 lir na mesec. Hrana in stanovanje pa stane od pribl. 100 do 120 lir na mesec.

Nadaljevanje na 3. strani.

Naša delegacija se je vrnila iz Grčije

Delegacija ZSJ, ki je pred nedavnim vrnila obisk grškim študentom, se je te dni vrnila v domovino. V delegaciji so bili predstavniki beograjske, zagrebške in ljubljanske Univerze tovariši Sakić Miladin, Vari Ela in Saksida Stane. Naši delegati, ki so bili izredno lepo sprejeti, so obiskali Solun, Atene, Mikene, Epidauros, Stari Korint, Lutraki in Kifisijo. Delegati so se dogovorili za zamenjavo okrog 300 jugoslovanskih in grških študentov.

BREZPLAČNO NA MORJE!

Združenje študentov beograjske univerze bo omogočilo 666 študentom brezplačno letovanje ob jadranski obali. Letovanje organizira Urad za zamenjavo študentov in mladine iz inozemstva pri CO LMJ. Studente, ki se bodo udeležili tega letovanja skupno s tujimi študenti, bodo določila njihova združenja. Letovali bodo 15 dni v Novom Vinodolu, Baških vodah pri Makarski in pri Zadru.

Letovanja se lahko udeleže tudi drugi študenti; oskrba stane 770 din dnevno (s popustom!). Planinsko društvo beograjske TVS organizira taborjenje za okrog 260 študentov v Budvi ter za manjše skupine v Gorskem Kotarju, Durmitorju in Zelen gori. Vsak študent, ki se bo udeležil tega enomesečnega taborjenja, bo plačal 1500.— din, ostalo pa bo krilo planinsko društvo. Razen tega bo 100 študentov letovalo brezplačno na račun planinskega društva. Tudi organizacija Počitniške zveze Medicinske visoke šole organizira za svoje člane tabora na Kopaoniku in v Makarski. Vsi beograjski študenti, ki so člani Počitniške zveze, bodo lahko preživeli počitnice v taborih, ki jih organizira mestni odbor te organizacije.

Sporočilo o mesečnih in tedenskih voznih kartah

Glede na novi tarifni pravilnik JDŽ, ki je stopil v veljavo 1. maja letos, so predvidene mesečne in tedenske vozne karte samo za tiste, ki stanujejo največ 50 km izven centra. Centralni odbor Zveze študentov Jugoslavije nam je sporočil, da naj študenti, ki stanujejo v krajih, ki so dalj kot 50 km od univerzitetnega centra, izkoristijo možnost, ki jo daje čl. 30 tega pravilnika na ta način, da poedinci napravijo prošnje na merodajne železniške ustanove v svojih krajih, ki bodo rešile prošnje v smislu omenjenega člena.

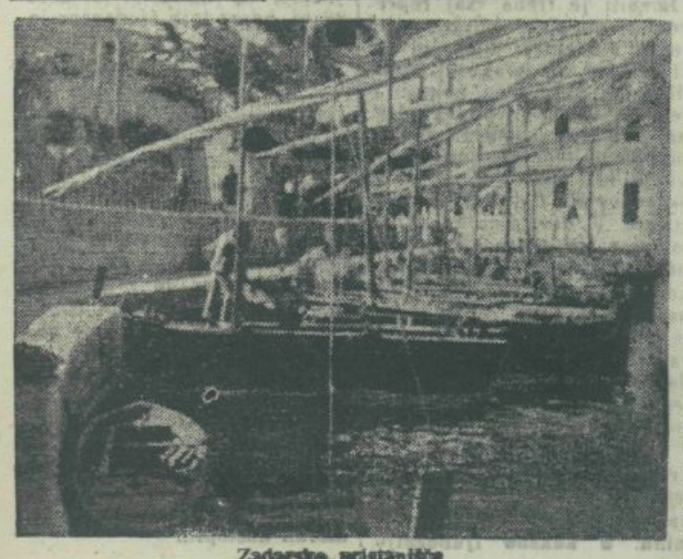

Zadarska pristanišča

Tabor socialistične internacionale

Na iniciativo mladinske socialistične internacionale organizira CO LMJ letos v Zadru mednarodno taborjenje za člane mladinskih socialističnih organizacij. Tabor bo trajal od 27. junija do 7. avgusta in bo stal v neposredni bližini Zadra. V Avstriji se je za ta tabor prijavilo že 250 mladincev, v Angliji pa 120. Prišli pa bodo tudi mladinci iz Nemčije, Francije in Skandinavskih dežel. Računajo, da bo število udeležencev doseglo 700. Gospodarsko vodstvo tabora ima naš CO LMJ, medtem ko bo predsednika določila Socialistična internacionala. Program je zelo pester in vsebuje obisk kulturnih prireditev in mnogo izletov. Tabora se bo udeležilo tudi nekaj jugoslovanskih mladincev.

Zmaga v Švici

Strelci ASD so tekmovali v Zürichu s švicarskimi študenti in jim tako vrnili lanski obisk. Naši so zmagali z eno točko razlike (2212:2211).

Letna konferenca agronomov

103 absolventi

Predstavniki študentov bodo sodelovali pri delu fakultetne študijske komisije - Boljše materialne pogoje študentom z dežele!

Agronomi smo se na konferenci združenja pomenili o marsičem, kar je važno za nas. Konference so se udeležili tudi tov. dekan in drugi tovariši profesorji.

Predvsem te stvari nas težijo:

1. Študijski načrt, ki nas je postavil pred dejstvo, da imamo 108 absolvente. Od teh so po enem letu diplomirali le 4.

2. Samo trimesečna pravica do prejemanja otroških doklad po absolutoriju. Tako so se znašli tudi najboljši študentje, ki so prvi diplomirali, v zagati. Vrniti je treba še porabljene otroške doklade za 6 ali celo 9 mesecev.

3. Veliki odstotek kmečke mladine, ki nima otroških doklad niti štipendije (če moremo vsoto 500—1900 din sploh imenovati štipendijo).

V našem študijskem načrtu je marsikaj napak, za katere že vemo, nekaj pa jih le slutimo. Nikjer ni tako pereč problem praksa, ki je nujna. Po sedanjem učnem načrtu razbija študij in verjetno ima precejšen vpliv na to, da se študij zavleče za povprečnega študenta (kajti s temi je treba računati) na 6 let.

Naša prva in druga generacija absolventov je imela posebne pogoje. Študirala je na novo ustanovljeni fakulteti (1947) v najtežjih letih. Imela je opraviti s celo vrsto nevšečnosti: neurejen študijski načrt, pomanjkanje osebja, materiala. Večina je še med rednim študijem presegla starostno mejo 24 let. Preživljajo se vsak po svoje, večina z lastnimi rokami. Z ozirom na te posebne okoliščine, so predlagali, naj bi roki za opravljanje III. drž. dipl. izpita ne bili tako dolgi. Mnenja so, da bi se izpiti vršili v dogovoru z dekanatom in profesorji, kadar bi pač bila zadosti velika skupina študentov pripravljena za diplomo.

Svoje vrste težave so tudi skupinski državni diplomski izpiti. Ne toliko izpiti sami, kolikor razvrstitev poslušanja teh predmetov in dejanske možnosti opravljanja izpitov.

Ker so študentje iskreno in stvarno izrekali svoje misli, je tov. dekan poudaril pripravljenost sodelovanja. Pozval nas je, da izberemo po letnikih predstavnike, ki bodo skupaj s študijsko komisijo fakultete temeljito preresetali študijski načrt. Skušali ga bodo urediti tako, da bo dal praksi dobre agronome.

Tudi dejstvo, da ima študent agronomije pravico do otroških doklad le 3 mesece po končanem 8 oz. 9 semestru, nas vznemirja. Pri nas ne vpisujemo diplomskega dela, kot na tehniki. Naše diplomsko delo pa se ne loči bistveno od njihovega. Zahteva ogromno dela na terenu in obdelavo tega materiala. Treba je torej napeti vse sile, da tudi agronomom priznajo 7 mesecev vpis diplomskega dela. Fakultetni svet je že storil prve korake.

Smo pač »kmetje«. Nič čudnega, da je na naši fakulteti odstotek slušateljev kmečkega porekla visok. Sklad za štipendije je zelo skromen. Veliko upravičenih prosilcev je moralo ostati brez najmanjše podpore.

Potreba je rodila misel, da bi se tudi takim s kakšno uredbo zagotovila možnost obstoja. Izrečen je bil predlog, da bi se onim kmetom, katerih otroci študirajo na univerzi, to upoštevalo pri določevanju davčne osnove, oziroma davka samega. Nekako tako, da bi se na oni dohodek, ki predstavlja vzdrževalne stroške, ne predpisoval davek. S kakšno podobno uredbo bi bil rešen velik problem: študiranje kmečkih otrok.

Na koncu smo še izvolili delegata za V. kongres LMS. tovariša Borša Milana, sekretarja odbora združenja. Spomnili smo se naših članov Sergeja Kavčiča in Mars Ivana, ki jima je bolezen preprečila, da bi bila v naši sredi. Dvema od prvih štirih naših diplomantov tov. ing. Colnariču Jožetu in Potočnik Tonetu, ki sta bila vedno v prvih vrstah naše organizacije, je zveza dala skromno darilo v znak priznanja.

Kopanje!

Študentke in študentje!

Samo še v mesecu juniju bo odprto kopališče na Šolski polikliniki na Aškerčevi 26, katerega se lahko poslužite tudi Vi za nizko ceno. Vstopnice po din 10.— dvignite v naši pisarni na Miklošičevi 14/III.

Zdravstveni fond Univerze in Visokih šol

IZ NAŠIH MENZ — PA NE O HRANI!

V tistih časih nekoč, ko so še bile živilske nakaznice in je celodnevna hrana (zajtrk, kosilo in večerja) stala 30 din, so se naše menze domislile, da je velika sitnost in delo z odpovedanimi bloki zaradi zamudnega izrezovanja najrazličnejših kvadratkov iz nakaznic ter so kot neko nadomestilo za to zapleteno delo uvedli 10% odbitek od odpovedanih blokov.

To se nam zdi že zelo daleč in že zdavnaj smo z veseljem pozdravili odpravo nakaznic, precej manj veselo pa vzeli seveda na znanje nove cene. Toda lepa navada o odbitju desetih odstotkov se je — glej ga spaka! — tudi v novih pogojih kar trdno vgnezdila. To pa je tisto, s čimer se že dolgo ne moremo prav sprijazniti, ker je brez vsake osnove in v občutno škodo prizadetim študentom.

Na primer: kot reden študent si že pred prvim kupil in plačal blok za ves naslednji mesec. Pa se ti zgodi, da moraš nenadoma odpotovati za pet, deset ali več dni, recimo tudi za tri tedne. In že je tu nesreča: ko odpoveš v pol minute blok, si pri priči ob 40, 80 ali 168 dinarjev, da se držim zgornjega. In zakaj, ljubi moj, zakaj? Ne vem. Število abonentov se dnevno menjuje in odpovedati moraš vsaj dan poprej — torej ne gre nič v izgubo.

Vem le to, da mnogo pametneje store tisti ŠTEVILNI, ki jemljejo bloke na up ali za denar kar sproti za pet, kvečjemu za 10 dni vnaprej. Tako so hkrati tudi zavarovani, da se jim menza ne bo maščevala za tiste dni, ko jim morda ne bo usojeno braniti se v njej.

Veste kaj? Povabim vse, da se tem čimprej pridružimo še mi! To bo pa NAŠE maščevanje . . .

— an —

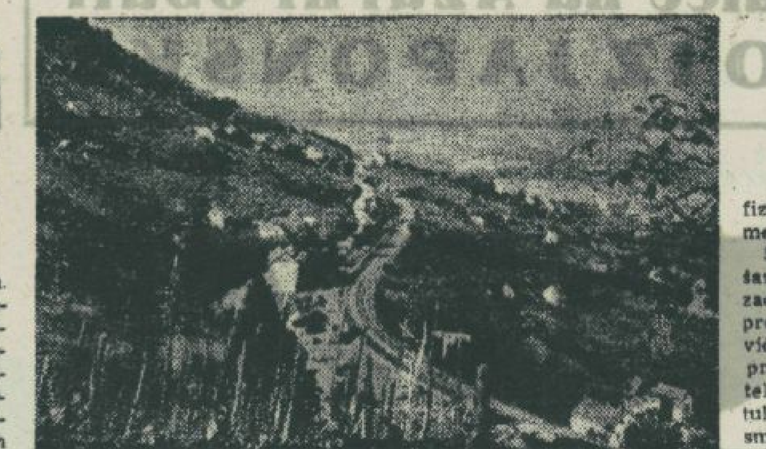

Bela krajina

Po obisku slavistov s profesorjem dr. Slodnjakom

Pozdravljena, Bela krajina

Napotili smo se vate, deželico na jugu naše slovenske zemlje, da te vsaj bežno spoznamo, tebe in tvoje ljudstvo. Spremljal nas je dež in prepreženo nebo ni dalo, da bi te bili videli oblito s soncem, tebe, »sončno deželo«. Nič zato. Sonca si nam dala sama, si nam ga dala v svojih ljudeh. In to je največ.

Pozdravljen, prijazni Črnomelj, mestece razpotegnjeno, z ljubkim vodometom in gimnazijo, ki bi jo imel za vilo kakega razkošneža! Prizadevni in požrtvovalni ravnatelj pa nas vabi v razrede — ne le za tokrat. Če bomo potrebni — prišli bomo!

Malo iz mesta — in tu je Belsad z ustrežljivim upravnikom, ki nam oživlja tovarno in nam preprosto govori o tem, kako delajo in kake težave imajo, pa kake uspehe. Kdo bi nam zameril, če smo na koncu veseli tudi sladke pokušnje likerjev?

Bela krajina! Avtomobila drvita pod veščo in varno roko šoferjev preko klancev in neštetih zavinkov, ki nam odgrinjajo podobo dežele — lepoto za lepoto. Podobo, ki bo poslej živela v nas vseh.

Župančičeva Vinica nas zadrži, da si ogledamo pesnikov rojstni dom — muzej, nato odbrzimo dalje.

Že nas pozdravlja osamljena Preloka na vzpetini z vedrimi fanti in dekleti, pa z godbo in petjem in plesi. In pečeni janjci — pa vince — pa dobra volja.

In tu so Adlešiči z belokranjskimi pisanicami in orehi — in seveda spet vincem, saj tu je trta doma.

In Podzemelj, kjer se nam pisatelj Lojze Zupanc, ki se je zrastel in se še zrašča s tem preprostim ljudstvom, skromno predstavi kot navaden podeželski šomošter, pa nam končno le razkrije košček svoje nežne lirske duše in nam seže globoko v srce.

In naposled — zadnja naša postaja v gostoljubni Beli krajini, kulturnih spomenikov bogata Metlika, vsa stisnjena kakor kopica preplašenih piščet, pa hkrati vsa prijazna in vabeča. Prijazna in vabeča predvsem še zaradi ljudi, kakršen je kot profesor tu službujoči pisatelj Jože Dular, ki nas vzame v varstvo in nam razkazuje znamenitosti.

To je Bela krajina. Odprtih rok in odprtega srca, pa iskrena in preprosta. In morda preveč skromna, tiha — zato večkrat pozabljena, zapuščena.

Taki so njeni ljudje. Tisti, ki so zrasli iz nje, in tisti, ki so se vrasli vanjo. Dobri, iskreni, preprosti. In vsem tem prisrčna hvala za prelepi, topli sprejem, za vse veliko razumevanje in veliki trud. Posebna zahvala Okrajnemu ljudskemu odboru Črnomelj in požrtvovalnemu črnomeljskemu gimnazijskemu ravnatelju tov. Petku.

Kako naj se vam oddolžimo? Vsaj skromno povračilo naj vam bo zavest, da ste nam ogreli srca za vašo zemljo in ljudi, za vas.

Pozdravljeni in — na svidenje!

Čemu in zakaj nov način študija?

Nadaljevanje s 1. strani

fiziologije, ne pa iz kirurgije same.

S tem v zvezi je seveda vprašanje, ki ga načenja članek v zadnji številki »Tribune«: ali je predavatelj višjega letnika upravičen, da ocenjuje znanje iz prejšnjih letnikov? Če se trenutek vživimo v stvar, je jasno, da tukaj problema sploh ni. Ne samo sme, ampak hočeš nočeš mora tako postopati: človeka, ki ne zna šteti, ne moremo izpraševati množenja in deljenja. Se Vam zdi primera pretirana? Sodite sami: kandidat na praktičnem izpitu iz patološke anatomije ogleduje bolno ledvico in jo mirno proglasi — za srce!

Taki primeri so sicer izjemni, vendar jih ni tako malo, ker je število medicincev precej visoko. Trdim, da študenta s tako hudim neznanjem nobeno potrdilo o opravljenem izpitu iz anatomije ne opravičuje, da posluša interno medicino, kirurgijo itd., ker od tega študija zopet ne more odnesti več, kot golo potrdilo, da je končal naslednji letnik. Tako leto je samo administrativno pridobljeno, de facto pa izgubljeno. Ves trud s takim študentom je zaman, čeprav stane skupnost prav toliko kot povprečen študent, ki snovi lahko sledi. Hkrati so taki študentje živ dokaz, kako nezanesljivo je preverjanje znanja na izpitih. Taki študentje bi bili kategorija državljanov, ki od skupnosti veliko uživajo, nimajo pa sploh nobenih dolžnosti, konkretno niti dolžnosti minimalnega zanimanja za svojo stroko in poklic.

Morda tudi tega ne boste verjeli: kandidat pri ponovnem opravljanju zadnjega izpita (sodna medicina) ni vedel, kako se obtaka kri po telesu, kar je odkril Harvey pred 300 leti in kar danes ve marsikak srednješolec.

Kar da pri tem misliti, nazadnje ni samo pretresljivo neznanje, temveč predvsem nezanimanje za izbrani poklic. »Demokracija«, ki gre na račun pacienta, se med poštenjaki imenuje anarhija. Smelo namreč trdim, da ima tako popustljiva medicinska vzgoja težke, često usodne posledice za pacienta.

Po pravici boste vprašali, zakaj pa take študente puščate pri izpitih? Kot je to vprašanje preprosto, tako je težko v konkretni situaciji: pred sabo ima eksaminator živega človeka, ki je izgubil pet, dostikrat tudi več let »študija« na medicini. Socialno šibek, težko živi, večkrat je bil dlje časa bolan. Če pade pri drugem ponavljanju izpita, nepreklicno izgubi pravico za nadaljnji študij. Eksaminator išče razlogov, ki bi ga prepričali, da se bo kandidat morda le še kako popravil. Z druge strani pa takega kandidata ne bi nikdar poiskal za zdravniški nasvet, niti ga priporočal svojim prijateljem. S kakšno pravico pa potem pošilja njim tiste ljudi in njihove otroke, ki nimajo možnosti izbire zdravnika? Diploma Medicinske fakultete je namreč dosežena, ko opravi kandidat vse izpite po vrsti. Tako je vsak eksaminator posebej moralno soodgovoren za kvaliteto zdravnika in njegovega dela. V nihanju med imaginarnimi pacienti, ki jih izročamo bodočemu zdravniku in med konkretnim, živim kandidatom, ki obupan stoji pred Vami, se večina eksaminatorjev odloči in ga spusti. Ostane nekaj slabe vesti, toda roko na srce — koliko težje ga spimo zaradi padlih na Koreji? Vest se nam oglasi šele, ko izvemo, da bi bil ta in ta poškodovanec ali bolnik prav lahko rešen z jako povprečnim, osnovnim znanjem medicine, da na zdaj leži na obdukcijski mizi zaradi neverjetnega neznanja zdravnika.

Ne samo lažje, tudi neprimerno bolj človeško je zadržati take primere ignorance za eno leto, jim dopovedati, da je edina njihova rešitev v resnejšem študiju. Rešitev ne le kot študenta, ampak tudi kot človeka, kajti če je za kakšen poklic potrebno spoznanje, da brez truda ni mogoče doseči diplome, velja to za zdravnika. Da sklenem krog: ta trud pa je prijeten in uspešen samo, če je za njim vsaj nekaj živega zanimanja za svojo stroko. Trdim, da smo s seminarskim načinom večini študentov pokazali lepoto, ki jo človek občuti, ko se v razgovoru aktivno dokopljemo do novih spoznanj: taka spoznanja niso naguljena, temveč usvojena in jih bo nosil strokovnjak vse življenje kot svojo last, ki mu je nihče ne more vzeti. Še več, pri seminarskih vajah smo študenta naučili, kako si bo v bodoče sam pomagal z literaturo in skušal stvari presojati ter o njih diskutirati z drugimi strokovnjaki.

Dosti več študentu iz nekega predmeta ni mogoče v enem letu dati. Da smo pri tem izhajali iz tretjega letnika kakršen je, pa kaže preprosta številka: naše res skromne zahteve je zmogla ogromna večina, podpis smo odklonili samo 6 od 137! Noben študent, ki je bil slab v našem predmetu ni bil pri seminarskih vajah slabo ocenjen in je podpis dobil — saj je to predmet, ki se ga ravno trudimo usvojiti. Pač pa smo podpis odklonili tistim izjemam, ki ne znajo medicinske abecede in ipso facto niso sposobni niti slabo diskutirati o vprašanjih patološke fiziologije. Hkrati so dokazali tudi tako nezanimanje za svoj poklic, da se nam je bilo lažje odločiti v prid bodočemu pacientu, kot pa za kandidata, ki n. pr. pri ponovnih seminarskih vajah še ne pozna osnovne zgradbe, niti funkcije ledvic (v tretjem letniku medicine).

Pri tem seveda ne moremo resno jemati nepremišljene teorije, da je težišče pouka sicer res na praktikumih, da pa za opravljanje praktikumov zadostuje fizična prisotnost (!) študenta. Ne glede na to, da take teorije ne pozna in ne izvaja nobena fakulteta prirodoslovne ali tehnične stroke, ponižujejo zagovorniki te teorije študenta na raven živali. Hkrati dokazujejo, da jim še ni jasna osnovna razlika med vajami in demonstracijami.

Predlog, naj bi o važnih študijskih vprašanjih konzultirali študente, se mi zdi zaradi svoje demokratičnosti zelo važen. Vedno sem bil za to in kot dokaz naj povem, da sem vse prvo predavanje porabil za to, da sem študentom razložil, kako si bomo skušali usvajati novo snov. (V duhu pričujočega članka). Hkrati sem jih prosil za pripombe ali predloge k novemu načinu študija, ustno ali pismeno, takoj ali pa v teku semestra, ko bi imeli že nekaj izkušenj. Čeprav je bilo prisotnih 130 študentov, nisem prejel nobene pripombe. Morda je to tudi posledica teorije, da to, kar profesor objavlja pri predavanju, ni uradna objava.

Velika uganka je zame tole: od kod vera v magično moč mojega podpisa? Tovariš urednik, verjemite, da bi študentom podpis takoj dal, če bi z njim res pridobili leto. Žal pa se da leto pridobiti samo z lastnim trudom, nikdar pa z administrativnim podpisom. Celo več trdim: ti študentje bi s podpisom odšli v četrti letnik in spričo svojega slabega osnovnega znanja de facto izgubili še četrti letnik. Primer, kako težko je iztrebiti birokratske utvare iz človeških glav.

Čeprav se je teh šest študentov odločilo, da občujejo z menoj preko najetega advokata (!), jim v tem odprtem pismu še enkrat tovariško svetujem: Vaša rešitev je v priznanju nujnosti, da brez minimalnega znanja in zanimanja sicer verjetno dosežete prej ali slej doktorat iz vsega zdravilstva, nikdar pa ne boste vestni zdravniki. Ko bo v Vas dozorel sklep o nujnosti, da si usvojite osnove medicine, ki vam manjkajo iz prejšnjih let, se boste sami odpovedali nemožatemu lovu za podpisom. Tudi, če bi bila mrtva črka nekega predpisa na vaši strani — duh zakona in zdravniška etika sta proti Vam.

Evo, to so razlogi, zakaj šestim študentom tretjega letnika nisem dal in ne bom dal podpisa, dokler bom odgovoren za katedro patološke fiziologije in s tem soodgovoren za kvaliteto našega zdravnika in njegovega dela.

Andrej O. Župančič
Medicinska fakulteta

Dopisujte v TRIBUNO

Poročilo Samopomoči za maj

	hrana	denar	skupaj	štev. podpir.
MVŠ	18.300	4.000	22.300	12
Akademije	9.720	1.000	10.720	6
Univerza	66.890	45.100	111.990	53
TVŠ	35.550	28.200	63.750	31
Skupaj	130.460	78.300	208.700	102

Povprečna vrednost podpore za enega študenta znaša 2.046.— din.

Opozorilo: V dosedanjih poročilih je šteta med izdatke tudi vrednost obrokov prostih mest v menzah, ki so na razpolago odboru študentske Samopomoči.

Odbor

Naročite se na „Besedo"

Naš korektor je vse kakor dober strelec . . .

»Narodni student«, Beograd, 26. maj 1953

ПРЕКО 660 СТУДЕНАТА БЕСПЛАТНО ЋЕ ЛЕТОВАТИ на Јадрану

Pozdravljamo uspehe beograjskih kolegov na tem področju in bi želeli, da bi tudi naše glasilo lahko priobčilo članek s takim ali podobnim naslovom

Politično stanje in delo

naprednih študentov pred vojno na medicinski fakulteti

Bilo je jeseni l. 1938, že po okupaciji Avstrije. Fakultetno vodstvo strokovnega kluba študentov medicine je sklicalo sestanek vseh študentov, v zvezi z bližajočimi se volitvami. Tedaj nas je bilo komaj toliko, da smo napolnili malo secirno dvorano, tik ob klubski sobi. Živahna in ostra diskusija je reševala predvsem vprašanje, ali sme klub posegati tudi v politične probleme, ali naj skrbi izključno za strokovno vprašanje študenta. V imenu večine je diskutiral Röck. Govorila pa sta tudi še Praper in Duh. Ostro sta zagovarjala tezo apolitičnosti in popolnega zaupanja JRZ-ovski vladi, katero je vodil prosluli dr. Korošec. Pod pritiskom večine, z vsesplošnim smehom in ostrim zbadanjem sta na kraju poražena obmolknila. Napredni študentje na medicini pa so tedaj prvič jasno spregledali svojega razrednega sovražnika v poznejši borbi. To je bil klerofašizem. Poslej so Tomčevi in Erlihovi agenti nepretano zbirali okrog sebe vse fašistične skupinice in jih vodili, podprti s širokimi agitacijskimi sredstvi in policijo v borbo proti naprednim študentom. Poslednjikrat je bila tedaj predlagana za vodstvo kluba ena sama lista. Ko pa so bili l. 1939 odstranjeni iz vodstva naprednih študentov v slovenskem klubu ljudje, ki so dotlej s svojim ozkim in napačnim pojmovanjem vloge naprednega gibanja in frakcionaškimi odkloni ovirali širok razmah protifašističnemu študentovskemu gibanju in ko je bila znova organizirana Zveza komunistične mladine, so bile odstranjene vse ovire širokemu poletu naprednega študentskega pokreta na Univerzi.

V sklopu celotne borbe, ki so jo vodili narodi Jugoslavije in kjer je bila tedaj v prvem planu borba za očuvanje miru — so študentje medicine sodelovali v najrazličnejših akcijah, demonstracijah itd. — Tako je bila tudi delegacija študentov-medicincev aprila 1940 na mirovnem kongresu študentov v Beogradu. Ob tej priliki je bilo aretiranih preko 20 študentov-medicincev na ljubljanskem kolodvoru, ker so se hoteli udeležiti te velike manifestacije. Ker se združeni reakciji na Univerzi ni posrečilo zatreti naraščajočega vpliva naprednih študentov, so se začeli posluževati masovnih denunciacij in individualnega fizičnega terorja. Z zaostritvijo politične borbe, pa so se začele množiti tudi aretacije. Internirana sta bila v Bileći tedaj Bagar in Röck, oba študenta medicine. Začel se je splošni pohod proti Rdeči trdnjavi, kot so nazivali organizacijo na medicinski fakulteti v svojem razbojniškem glasilu Straža v viharju. Gestapovski, imperialistični in papeški agenti vseh vrst so dobili skupne instruktorje za delo in so se združili v protikomunistični blok, s proslulim Kiklom, Duhom in Praperjem na čelu. Vendar jim tudi ta spretno izvajani manever ni uspel. Vsi pravi demokrati in resnicoljubni študentje so podprli listo naprednih študentov in tako temeljito pripravljeno in že v naprej z zmago ovenčano kriminalno podjetje razdejali pod udarcem zavesti in resnice. Pripomniti je treba, da so imeli tedaj, to je bilo na jesen 1940, na razpolago prav vsa agitacijska sredstva: letake, časopise in za dan volitev celo avto, s katerim so svoje pristaše vozili na volišče, ki je bilo v sedanji Anatomski predavalnici. Znano je bilo tudi, da so prav tisto leto iz dveh trdnjav črne reakcije, Škofovih zavodov in Klasične gimnazije v Ljubljani, namenoma pošiljali študente na Medicinsko fakulteto, kjer so ostali vpisani samo do volitev, potem pa so odšli na druge fakultete in v semenišča.

Ko hočemo pregledati borbo študentov naše medicinske fakultete ob koncu dobe med obema vojnama, je potrebno tudi pregledati vse tiste činitelje, ki so bili neposredno z njo v zvezi in ki so do neke mere tudi specifični.

Slovenska medicinska fakulteta je zrasla tik po prvi svetovni vojni kot plod izrednega napora številnih zaslužnih zdravnikov, iz težnje ljudstva, da ustvari in omogoči tudi Slovencem razvijanje lastne medicinske znanosti, ki so jo dotlej hodili iskat na vse mogoče tuje univerze. — No, monarhistično-buržoazna državna ureditev s hegemonijo srbske buržoazije pa našega nacionalnega zastoja ni niti hotela niti mogla preprečevati. Velike sanje so bile ostvarjene le z delnim, okrnjenim zametkom nepopolne, 4 semestre obsegajoče fakultete. Vendar pa se je ta zametek pokazal izredno trdoživ. Neštetokrat so ga ukinjali, odvzemali mu kredite, dotacije, izbrisati pa ga ni bilo več mogoče. Še več! Vedno bolj je postajal v srcih naših ljudi, posebno zdravnikov in študentov — nekak simbol mačehovskega odnosa oblastnikov in nacionalnega zatiranja. Zato je tudi vsak poizkus likvidacije naletel na val ogorčenega odpora, protesta in temu na čelu so bili že od nekdaj napredni študentje. V sklopu borbe narodov Jugoslavije, pod vodstvom naše Partije izpod oblasti krajno amoralnih izkoriščevalcev, je predstavljala tudi ta borba naprednih študentov in naprednih zdravnikov določen odtenek te pisane in mnogolike celote.

Z zmago fašizma v Nemčiji, z Živkovičevo, Jevtičevo, Stojadinovičevo diktaturo in besnim terorjem nad vsem, kar je bilo naprednega, resnicoljubnega, človečanskega, pa se je tudi značaj borbe na naši fakulteti spreminjal. Rasel je po obsegu in vsebini. S konsolidacijo Partije, pod vodstvom tov. Tita, s širokim izvajanjem programa internacionale, v zvezi s fašistično nevarnostjo, pa je bil postavljen tudi čvrst temelj delu naprednih študentov na naši fakulteti. Tedaj so prevzeli vodstvo v fakultetni organizaciji dosledni komunisti, med katerimi naj omenim padlega Blaža Röck-a, ustvarili osnove široki antifašistični študentski zvezi, kljubovali najbesnejšim napadom klerofašistične in ljotičevske reakcije, preganjanjem in vzgojili v svojih vrstah številne, odločne in herojske borce proti fašizmu za zmago pravic delovnega ljudstva pod vodstvom Partije.

Dejstvo, da so vršili široko zasnovan ekonomski pritisk, posebno na študente iz vrst kršč. socialistov in Zarje, pretili z odvzemom podpor, stanovanja itd., ni moglo biti nevarno resnici in pravici, ki sta bili na naši strani. Fakulteta je ostala slej ko prej čvrsto pod vodstvom naprednih študentov in protifašistično gibanje je še posebno s prečečo nevarnostjo fašističnega zavarovanja in s težko usodo malega naroda raslo na ugledu med študenti. Obsežne akcije so bile izvršene tudi v smislu osamosvojitve in podpiranja potrebnih študentov. Omeniti je treba vsaj reprezentativni ples, ki je vrgel tedaj študentski blagajni čistih 65.000 din in skoraj 20.000 dinarjev za Rdečo pomoč. S tem denarjem je bila kupljena cela vrsta učbenikov, pa tudi kompleten secirni pribor, ki je bil podarjen na novo osnovanemu Patološkemu institutu. Z dosledno borbo za interese, ne le študentov, ampak tudi vsega ljudstva, so komunisti na naši fakulteti uspeli ustvariti organizacijo in enotnost študentov ter tako zavestno pripravljeni dočakali dobo herojskih podvigov našega naroda in dosledne oborožene borbe proti fašizmu.

V sklopu akcij, ki so jih vršili študentje naše fakultete, bo ostala tudi borba za našo fakulteto v častnem spominu. S kakšno ljubeznijo, predanostjo in s kolikšno silo smo se pognali tedaj v agitacijo v pomoč naprednim profesorjem in zdravnikom. Za popolno medicinsko fakulteto! Spomenica, ki so jo tedaj izdali študentje in profesorji, je le bledo odražala vso strastnost borbe, ki je bila pač na zaključku dolgega, neuspešnega prizadevanja vsaj formalno uspešno zaključena. Popolna fakulteta je bila sicer dekretirana kot volivno slepilo klerofašističnih JRZ-ovskih oblastnikov s Korošcem na čelu, vendar je bila vseskozi plod široke pripravljenosti in agitacije z naše strani, naprednih študentov in profesorjev.

Tudi to nasprotje, kot tudi vsa druga, je razrešila narodnoosvobodilna borba. Neizpodbitno pa je, da so najboljši študentje in zdravniki žrtvovali svoja življenja tudi za njo, za našo fakulteto.

Prišlo je leto 1941 in fašistična okupacija. Ogromna večina študentov je bila tedaj zbrana v protifašistični organizaciji OF ob boku naše herojske Partije. Zaslugo za to pa imajo tudi vsi komunisti naše fakultete, ki so skozi vsa pretekla leta dosledno tolmačili in vodili ostro borbo proti vsem mračnim silam in študente že dolgo prej pripravljali na dogodke, ki so morali nastopiti.

Med študenti po svetu

Na obisku pri kölnskih študentih

Univerza med ruševinami

Kölnsko gledališče v vestibulu univerze — Četrta najstarejša nemška univerza - Travnik za odmor — Razkošna, a vendar skromna in preprosta menza

Dve stvari smo v Nemčiji spoznali še prej, kot pa svoje gostitelje, študente kölnske ekonomske fakultete. To so nemške ceste in pa — nemške ruševine.

Pretresljivo nasprotje sodobno urejenim cestiščem in živemu utripanju prometa na njih so — ruševine. Te so nas, prav kakor lepe ceste, spremljale po vsej poti po Nemčiji.

Köln je bil med vsemi mesti na ozemlju Zahodne Nemčije poleg Würzburga najbolj opustošen. Od 252 tisoč stanovanj, ki jih je imel leta 1939, mu jih je maja leta 1945 ostalo le še 63 tisoč. Porušenih je bilo 75 odstotkov vsega stanovanjskega fonda. To pomeni, da je bilo v Kölnu med vojno razbitih osemkrat več stanovanj, kot jih je imela vsa Ljubljana v lanskem letu.

Uničenih je bilo seveda tudi vse polno drugih zgradb in komunalnih naprav. Celotno maso ruševin so l. 1945 cenili na 30 milijonov kubičnih metrov, kar bi zadoščalo količini materiala, ki bi bil potreben, da bi zgradili 50 metrov širok in 20 metrov visok zid, ki bi bil dolg približno od Ljubljane do Bleda.

Doslej so v Kölnu očistili ruševin prav vse ulice in trge. Mnoga opustošene predele, kjer so nekoč stala stanovanja tisočev ljudi, so sedaj spremenili v parke. Tako je vsaj starejše mesto, ki je bilo strnjeno pozidano, pridobilo veliko svetlobe in zraka. Ker se jim je pri obnavljanju lepote mestnega lica zelo mudilo, so posadili ponekod v teh novih parkih kar še stara drevesa, ki so jih v ta namen prepeljali z dežele.

Naše srečanje s kölnskimi študenti pa se je pravzaprav začelo pri prvem kosilu v kölnski študentski menzi. Zato bi rad zapisal nekaj vtisov s tega kraja.

Študentska menza je bila zgrajena šele pred nekaj leti v bližini univerze. Univerzitetno poslopje leži še izven Ringa — širokega mestnega bulvara — ki v več kilometrov dolgem polkrogu obdaja najstarejši mestni predel z znamenito gotsko katedralo iz 12. stoletja. Univerzitetno poslopje so gradili v letih 1921 do 1922. Idejne osnutke za to stavbo je napravil današnji predsednik zahodnonemške vlade dr. Konrad Adenauer, ki je bil takrat kölnski župan. V tem ogromnem poslopju so vse štiri fakultete kölnske univerze: ekonomska, pravna, filozofska in medicinska. Kölnska univerza je bila ustanovljena l. 1388 in je četrta najstarejša univerza v vsej Nemčiji. Izven sklopa univerze ima Köln še glasbeno akademijo in akademijo za telesno vzgojo — obe s stopnjo fakultete. Ti dve akademiji imata svoje prostore drugje. V univerzitetnem poslopju pa je tudi centralna univerzitetna knjižnica in vsi inštituti vseh fakultet, razen medicinske.

Na vseh hodnikih je vedno živahno. V vsakem nadstropju imajo bife, kjer prodajajo jestvine in točijo brezalkoholne pijače. Študentje lahko brezplačno uporabljajo veliko centralno garderobo.

Vestibul tega ogromnega poslopja je spremenjen v začasno gledališče, kjer delujejo kölnska opera, drama in opereta, kajti med vojno so bile vse gledališke hiše v Kölnu porušene. Ta začasni avditorij ima več kot tisoč sedežev.

Stvar, ki smo jo najbolj zavidali kölnskim študentom, pa je velik travnik za poslopjem, kjer lahko v odmorih poležejo in se v najprijetnejšem okolju pomankujejo med seboj.

Univerzitetno poslopje smo si ogledali že prvi dan, ko smo bili povabljeni na dve posebni predavanji. Ker pa je bil takrat čas še primernejši za kosilo, kot pa za predavanja, so nemški kolegi spremenili program in nas odvedli raje v študentsko menzo na kosilo.

Vtis, ki ga je na nas napravila ta menza, je neizbrisen. Povsod je okusno razporejeno zelenje in cvetje — fotelji stoje že v vestibulu, na oknih so zavese — po teh preproge — vse res lepo in prijazno. Centralna dvorana lahko nudi gostoljubje 500 gostom hkrati. Če bi začel opisovati pohištvo in opremo, bi nehote zašel v hvalisanje. Moram pa napisati, da je vse, kar smo tu videli, napravljeno z velikim čutom za lepoto, hkrati pa udobno, smotrno in solidno. Čeprav je na videz razkošno, je v bistvu skromno in preprosto.

Sodeč po oblekah teh študentov, zlasti pa po njihovem vedenju pri mizah, ki takoj udari v oči, bi človek težko verjel, da gleda maso iz nižjih, socialno šibkejših krogov. Pa je tako, kajti sinovi bogatašev se tudi v Kölnu ne hranijo po menzah.

Študentje si tu sami servirajo hrano — vendar pa hrano, ki ne bi delala sramote nobenemu našemu hotelu. Prav tako tudi ne jedilni pribor in posodje. Ker tako ni treba strežnega osebja, se močno skrčijo režijski stroški menze. Zniža jih tudi sama kapaciteta menze, ki lahko pripravi dvakrat dnevno do 3000 obrokov. Zajtrk (pecivo, maslo, marmelada, kava) plačajo študentje 50 pfenigov. Kosilo in večerja pa sta po eno marko. Študentje plačajo tako le polovico, kar stane hrana. Ostalo polovico plača država preko univerze.

V udobnih stranskih prostorih menze se je vedno razvil prisrčen razgovor z nemškimi študenti. Vsaj prve dni smo jih vedno vpraševali, kako je s politično opredeljenostjo in aktivnostjo med kölnskimi študenti. Vedno pa so nam odgovorili, da je to pač privatna stvar vsakega študenta, da pa na univerzi ni nobenih političnih organizacij. Obstoje sicer razne študentske organizacije, ki pa se trudijo, da bi imele nadstrankarski značaj. Med študenti pa, so nam pravili, da ni nobene posebne politične aktivnosti. Mi tega nismo mogli razumeti in smo zato prve dni vedno in povsod vpraševali: »Za katero stranko pa simpatizira največ študentov?« Vprašani nemški student pa se je navadno obrnil po pomoč h kakemu svojemu tovarišu z vprašanjem: »Was gibt denn für Parteien bei uns?« No, odgovor je bil po navadi isti, namreč, da ni nobenih prav posebnih simpatij...

Se marsikaj bi lahko napisali o življenju in o delu kölnskih študentov. Stvari posploševati pa je težko in tudi ne vedno na mestu. Student iz višjih krogov na primer, ki se pripelje na predavanja s svojo krasno limuzino — in takih študentov je v Kölnu na stotine, treba se je samo ozreti na množice avtomobilov in lambrett, ki čakajo pred univerzo — tak študent živi vsekakor drugače in ima popolnoma druge nazore, kakor pa oni študent, ki mi je na nekem vogalu slučajno ponudil reklamni letak neke trgovske hiše, potem pa mi je povedal, da se sedaj preživlja s tem, da deli vsak dan določeno število ur mimoidočim reklamne letake, potem pa gre domov študirat.

Rado Smolinsky

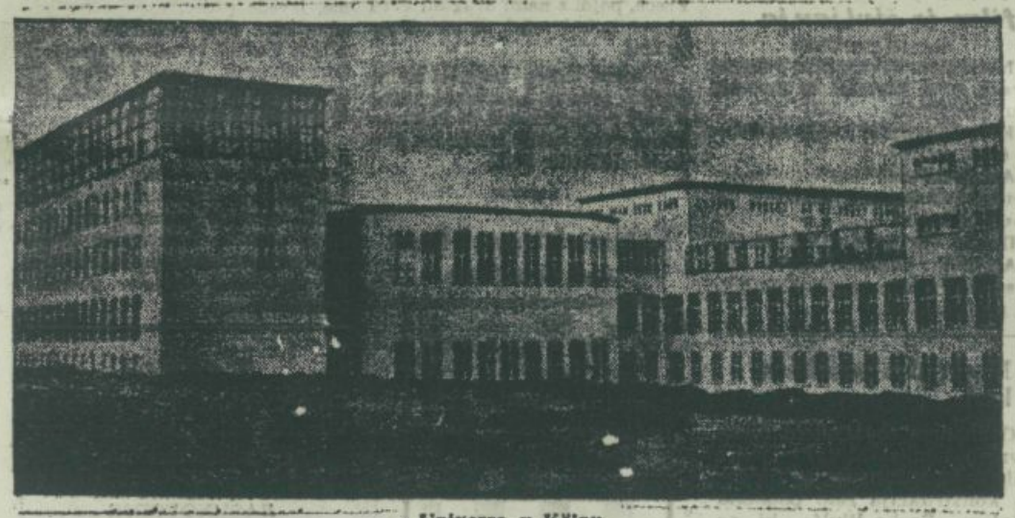

Univerza v Kölnu

Problem tuberkuloze pri študentih

Za več let si švedski študenti močno prizadevajo za podporo ogromnega števila bolnih študentov, kateri živijo v okupacijskih ozemljih: v Nemčiji, Avstriji, Trstu in kateri zaradi svoje bolezni (posebno tuberkuloze) nimajo vstopa v druge države. Na pobudo študentov Runda bo izdelan načrt, da se te študente prepelje na Švedsko. V nekaj mesecih bo gotovo 50 študentov prišlo na Švedsko.

Nacionalna zveza študentov je zaprosila za kredit pri Upravi za dodelitev kredita za preskrbo ene skupine tuberkuloznih študentov, ki bodo sprejeti v sanatorij »Hässleby« (na jugozahodu Švedske).

(L'Unipresse de l'er decembre 1953.)

Urad za namestitev študentov

Po osvoboditvi je bil tudi v Belgiji osnovan Urad za namestitev študentov. Posebni uradi obstajajo še v Franciji, na Nizozemskem in v Švici. V Belgiji so se tudi socialne ustanove zanimale za L. O. P. E. (Urad za namestitev študentov) v Bruslju in sledile njegovemu primeru.

Od l. 1945 lišče »Urad za namestitev študentov« (L. O. P. E.) za svoje zodjemalce najrazličnejša priložnostna dela v središču mesta in predmestjih.

Študenti nastopajo kot čuvaji otrok, vodiči tujcev, prevajalci, tolmači, pomivalci vozov, prodajalci časopisov, risarji.

Toda najboljša in v pravem pomenu besede — zaposlitev za študenta so najrazličnejše inštrukcije.

Avstrijska mladina diskutira o evropskih vprašanjih

Evropa. — Komite avstrijske mladinske organizacije organizira študijski teden za zastopnike mladinskih in študentskih vodstev. V okviru tedna bodo znani strokovnjaki za evropska vprašanja predavali mladini o vseh problemih evropskih držav. Po predavanjih bodo diskusije v krožkih.

Namen tedna je seznaniti vodilne mladinske in študentske kadre s problemi in zavzeti stališče do nekaterih vprašanj. Rezultate zasedanja bodo objavili v brošuri, kjer bodo izdelani v programski obliki kot stališče avstrijske mladine do evropskih problemov.

Iz Stockholma

Analiza socialno-ekonomskega stanja stockholmskih študentov je pokazala, da 80% vseh delno ali popolnoma samostojno skrbi za svoj življenjski obstoj. (Anketa, ki je bila izvedena pri nas na nekaterih fakultetah, je pokazala, da je 45—50% študentov z otroškimi dokladami, 6—7 odstotkov štipendistov in le 6—7 takih, ki se vzdržujejo sami.)

Anketa, kako uporabi povprečni švedski študent svoj čas, kaže naslednje (številke, veljavne za dekleta, so v oklepaju): študij 53% (49), delo za vzdrževanje 36% (25), za gospodinjske posle 3% (19), počitnice 3% (4), vojaška služba 3% (0), bolezen 0 (2), razno 0 (1).

(Gaudeamus, Stockholm)

Počitnice — zaslužek

Univerza Manchester je izvedela med 213 študenti anketo o počitnicah. 8 od 10 študentov opravlja med počitnicami plačano delo. 37% teh porabi zaslužek za študij. Podobne rezultate je dala tudi anketa, ki jo je izvedla Nacionalna unija (BMUS) med 2396 študenti raznih colleges po Veliki Britaniji. 84% jih dela med počitnicami. Od teh je polovica izjavila, da to delo ovira študij. Povprečno delajo po 8 tednov na leto in zaslužijo 5 funtov.

(News Buletin Manchester)

Med Istanbulom in Ankaro

(Nadaljevanje s 1. strani)

Ankara je moderno mesto, kjer se meša moderni evropski stil z vzhodnim. Široke, dvosmerne ulice, mnogo parkov, bučna reklama. Potniški promet po mestu se odvija z avtobusi. Glavni problem mesta je preskrba z vodo, za to skrbi posebno podjetje, ki dobavlja vodo v steklenicah. V času bivanja smo si ogledali tudi stari del mesta, ki ima okrog 20 tisoč prebivalcev, nova Ankara, katero je ustanovil Atatürk, se je razvila v zadnjih 30 letih in ima skoraj 500.000 prebivalcev. Pravijo, da je Atatürk nekoč izjavil, da je napravil dve napaki — prvo ker je zgradil Ankaro (z ozirom na to, da je daleč od prometnih zvez itd.) in da se je poročil. Študentje so nas zelo prijazno sprejeli, povsod so pokazali veliko zanimanje za novo Jugoslavijo. Zadnji dan bivanja v prestolnici so nam priredili večer narodnih plesov in pesmi. Tudi ostalo prebivalstvo nam je bilo zelo naklonjeno, saj je med njimi mnogo ljudi, ki so bivali v Bosni ali Makedoniji. Težko je bilo slovo od znancev in prijateljev, ki smo si jih pridobili v času našega obiska. Odpotovali smo v Istanbul, kjer smo se zadržali dva dni. To je velemesto, saj ima okrog 1,400.000 prebivalcev. Promet je zelo živahen in moderno urejen. Ogledali smo si Hagijo Zofijo, Sulemanijo, sultanovo palačo, univerzitetno središče itd.

Omenil bi še rad nekaj besedi o turški mladinski organizaciji. Ta obstaja samo na šolah (univerza — srednja teh. itd.). Njeni cilji so študijski, športni, ekonomski in družabni problemi — povsod pa poudarjajo, da organizacija ni politična. Zadnje čase so ustanovili študentski turistični urad, dobili so več hotelov itd., o čemer bi bilo dobro tudi pri nas malo premisliti.

Pogled na Istanbul

Finančne težave japonskih študentov

Na japonske kolegije in visoke šole se namerava v prihodnjem šolskem letu vpisati preko 500.000 študentov. Ker predvideva načrt za prihodnje leto samo 126.000 novincev, je postalo vprašanje vzdrževanja in bodoče zaposlitve japonskih študentov zelo pereče. Stipendije po 1800 jenov na mesec, katere dodeljuje nacionalni štipendijski fond, prejema le okrog 62.000 študentov. Te dajatve morajo študentje v teku 25 let brezobrestno povrniti. Koncem leta konča okrog 135.000 študentov svoje študije. Od teh jih 20% nadaljuje študij na drugih fakultetah, 60 % jih dobi zaposlitev, katerih začetni dohodki pa komaj presegajo sredstva za življenjski minimum, ostalih 20 % pa ostane brezposelnih.

(WUF of Japan, Tokio)

(Od našega stalnega dopisnika iz Kiota)

PISMO IZ JAPONSKE

Delovanje klubov inšportnih društev je zelo živahno — Kaj lahko kupi študent za 6000 jenov? — Pristojbine vedno večje — 5 % študentov ogroža jetika — Ankete o vsem

Ankete o vsem

Po vojni je bil na Japonskem spremenjen šolski sistem. Razpored je sedaj sledeč: osnovna šola traja 6 let, nižja srednja šola 3 in višja prav tako tri; študij na Uriverzi pa kot pri vas 4 leta (študij medicine pa 6 let). Na naših univerzah je navada, da so predavanja samo dopoldne, popoldne pa le vaje in seminarji. Vse to vzame študentu največ 6—8 ur časa dnevno (v collegih), medtem ko se v prostem času poleg študija večina študentov udejstvuje v najrazličnejših klubih in krožkih, ki jih je na naši univerzi, vključno športne, okrog 60. Ti krožki skrbe tudi za kino-predstave, koncerte in obiske gledališč, ker so te stvari pri nas izredno drage.

Na splošno je dandanes življenje naših študentov zelo revno. Pred vojno je bilo študentov manj, bili so večinoma iz bogatejših družin in javnost jih je bolj spoštovala. Imeli so mnogo časa in denarja. Čeprav vidimo, da se naši študijski pogoji iz dneva v dan slabšajo, ne bomo izgubili poguma, le prepogostokrat smo na ulicah ali pa stavkamo in zahtevamo svoje pravice.

Ekonomski problemi

Gospodarska raven našega študenta je nekoliko ugodnejša kot povprečna raven celotnega prebivalstva. Študent porabi mesečno okrog 5000—6000 jenov (1 ameriški dolar je 360 jenov po uradnem tečaju — po podatkih iz statistike na univerzi v Kiotu iz leta 1951). Kaj si lahko kupi za teh 6000 jenov? Polovico te vsote, rad ali nerad, porabi za hrano. Za knjige in drugo »intelektualno hrano« lahko da mesečno samo 800, morda nekateri celo 1000 jenov. In potem za stanovanje, prevoz, osebne potrebe, da o obleki ne govorimo... navadno zmanjka denarja za hrano! Mnogo študentov je zaposlenih v honorarnih službah, vendar je delo vedno težje dobiti. Napravili smo anketo o tem vprašanju; odgovori so bili sledeči:

Ne čuti potrebe za postranskim zaslužkom: v letu 1950 30%, v letu 1951 pa samo 13%. Potrebuje postranski zaslužek in tudi dela: leta 1950 27%, leta 1951 pa 16%. Potrebuje postranski zaslužek, a ga ne more najti: leta 1950 44%, a leta 1951 kar 68%. Mnogi študenti ne morejo dokončati študija prav zaradi tega, ker jim v zadnjih letih navadno zmanjka denarja. V zadnjih letih se je zelo razširila navada prodajati kri, kar pa kljub vsemu ne da dovolj sredstev, da o zdravstvenem stanju ne govorimo.

Pristojbine so zelo visoke in samo 32% študentov je bilo oproščenih plačila, ker ne morejo plačati! Leta 1951 se je ta odstotek zvišal na 56%. Pristojbina za eno študijsko leto znaša okrog 3600 jenov, a za novince 6000 jenov. V letu 1952 so se pristojbine še povečale. Predvsem so drage privatne univerze, medtem ko zgornji podatki veljajo za državne, ki so še resneroma »poceni«.

Štipendije sicer obstajajo, a zelo revni študenti dobivajo državno štipendijo, oz. posojilo, ker morajo denar vračati po diplomi.

Zdravstveno stanje

Med našimi študenti je utrjeno mnenje, da šport in dobra hrana najbolj obvarujeta človeka pred boleznijo. Prav zato ni

(Nadaljev. na naslednji strani)

Nemški študenti raje študirajo v velikih mestih

(Od našega dopisnika iz Würzburga)

Število študentov v malih univerzitetnih centrih je znatno padlo zaradi visokih pristojbin, pomanjkanja stanovanj in vedno manjše možnosti zaposlitve po diplomi

Število študentov vedno bolj pada. Pred tremi leti, ko sem prišel, je bilo na naši univerzi v Würzburgu okrog 4000 študentov, sedaj pa nas je le nekaj nad 2000 in vsak semester jih je manj. Kje so vzroki? Povsod je resno pomanjkanje sob za študente, večina pa gre raje študirat v večja mesta. V vseh manjših univerzitetnih središčih v Zahodni Nemčiji se je število študirajočih resno znižalo. V večjih mestih, Münchenu, Kölnu, Hamburgu in Berlinu pa raste.

Tudi pritok novih študentov iz srednjih šol ni več tako velik kot v povojnih letih, predvsem zato, ker je generacija, ki med vojno ni mogla študirati, že zapustila univerze. Drugi vzrok pa je, da za akademskimi poklici ni več tolikega povpraševanja in končno je velika, za nekatere odločilna ovira predrag študij, saj država daje le nizke subvencije univerzitetnim ustanovam.

Ko sem pričel študirati, nas je bilo 80 bruco v pravni. V tekočem prvem semestru pa jih je le 11. Še huje je na medicini. Število novo vpisanih študentov predstavlja le 8% od števila, vpisanega pred petimi leti. Občutno manj študentov je tudi na prirodoslovno-matematični in filozofski fakulteti. Le teološka fakulteta ima vsa ta leta po vojni približno enak pritok študentov, medtem ko se je število študentov na gospodarski fakulteti celo nekoliko dvignilo, to pa predvsem zato, ker je študij tam nekoliko krajši (6 semestrov).

Pred petimi leti smo imeli na vseh fakultetah »numerus clausus«, danes pa jih naravnost vabijo: pridite k nam... To vabljenje se izraža predvsem v tem, da ponekod grade stanovanja za študente in kažejo več skrbi splošnemu kulturnemu življenju v mestu samem. Morda bo to prizadevanje nekoliko zavrlo »emigracijo« v velika mesta, morda tudi ne, je pa v tistih, ki odhajajo v velika mesta, neka nedoločena predstava »veliko mesto« in morda podzavestna želja »potopiti se v masi«; predvsem pa: možnost zaslužka je tam večja.

A. Alfons, stud. iur.

Naročite se na »TRIBUNO«

New Delhi

IZ INDIJE

KAJ MORE STORITI SEDANJA MLADA GENERACIJA, DA BI DVIGNILA ŽIVLJENJSKO RAVEN 350 MILIJONOV INDIJCEV?

Indija ima na svojih univerzah približno 5 milijonov študentov. Vsak študent mora odgovoriti na sledeča vprašanja, preden napravi svoj zadnji izpit:

1. Kaj bi bilo treba storiti, da se od štirih novorojenčkov eden ohrani pri življenju?
2. Kako se boriti proti malariji?
3. Kakšna sredstva so na razpolago za zmanjšanje lakote in nalezljivih bolezni?
4. Kako se izračuna razmerje vitaminov v rižu?
5. Kateri elementi so važni za dober donos indijskega poljedelstva?
6. Kaj more storiti sedanja mlada generacija, da bi dvignila življenjsko raven 350 milijonov Indijcev?

Da bi indijska mladina mogla odgovarjati na vsa ta življenjsko važna vprašanja, bi morala razpolagati vsaj z najnujnejšimi znanstvenimi pripomočki, laboratoriji in predavalnicami, v katerih naj bi se vzgajal znanstveni kader, ki bo odgovoren za ekonomski in socialni razvoj države.

Pomoč UNESCA bo omogočila opremiti nekatere od teh laboratorijev. Oddelek mednarodne pomoči UNESCO je sestavil seznam osnutkov, ki omogoča darovalcem različnih držav sodelovanje s pomočjo bonov pri opremljanju laboratorijev indijskih univerz in tako tudi tesno povezavo med indijskimi znanstveniki in bodočimi inženirji.

Do sedaj so bile zbrane prošnje kakih 60 znanstvenih klubov, ki delujejo v državah Bombay, Madhya Pradesh, Madras, Orissa, Punjab, Utter Pradesh in Rajasthan. Klubi prosijo za mikroskope in druge pripomočke.

Potrebe Indije so ogromne. Razlaga za to je zelo preprosta: mlada generacija pozna težave države in je odločena, da jih reši sama. Minilo je komaj 20 let, ko je imel mladi indijski šolarček o znanosti še zelo nejasno sliko. Danes se Indija navdušuje za petletni plan modernizacije in otroci že od prvih gimnazijskih let naprej obiskujejo znanstvene tečaje.

Želja po izobrazbi je tako velika, da se samoiniciativno ustanavljajo majhni znanstveni klubi, ki se sami vzdržujejo. Omejujejo se na sestavljanje zbirk rastlin, mineralov, lesa, žuželk in prirejajo poučne ekskurzije. Kljub vsem težavam je delavnost teh klubov zelo velika.

(Informacije UNESCO)

360.000 din nagrad za udeležence majskega festivala

Letošnji majski festival beograjskih študentov je bil izredno uspela kulturno-umetniška prireditev in UO študentov beograjske univerze je na enem svojih zadnjih sestankov sklenil podeliti sledeče nagrade: Združenju študentov medicinske fakultete 150.000 din, Univerzitetni organizaciji Ljudske tehnike 130.000 din, Univerzitetni organizaciji planincev 60.000 din in Strelski družini TVS 20.000 din. Posamezniki, ki so sodelovali na festivalu, pa bodo prejeli diplome, medtem ko bo kult. umet. društvo »Branko Krsmanović« tudi prejelo primerno priznanje za uspešno turnejo v Izrael.

(Narodni student)

DUDE — to ni kar tako

Na Skotskem imajo študenti velike težave s svojimi gospodinjami. Številne glassgowske gospodinje so prepovedale študentom igrati na dude, kadar so v stanovanjih. To prepoved miroljubnih gospodinj pa izkorišča (»University Piping Society« zase in vabi študente v svoje vrste s parolo: »Pridite v naše društvo. V naših prostorih lahko vadite na dude, kakor vam je drago.«

(Gaudiz, Aberdeen)

Študentski alpinistični odsek v Beogradu

V Beogradu deluje 11 študentskih planinskih društev. Šele v zadnjem letu po uspešnem tečaju letne alpinistike so ustanovili tudi študentsko skupino alpinistov, ki je poleg beograjskega alpinističnega odseka edina v Srbiji. Studenti so si omislili nekaj rekvizitov in nameravajo letos v juliju plezati po steni Vukana (Gornjačka soteska), v avgustu pa bodo odrinili v Julijske in Savinjske Alpe. Oktobra bodo organizirali ponoven tečaj letne alpinistike.

Obvestilo

Univerzitetni odbor sklicuje vse predstavnike že ustanovljenih klubov po okrajih in tovariše iz iniciativnih odborov na sejo, ki bo 27. junija ob 19.30 v sobi 77 (poslopje Univerze).

GLEDALIŠČE

Razmišljanje ob Borovih

KOLESIH TEME

V dveh dejanjih defilira pred nami kolona slabičev, obupancev, brodolomcev. »Vsi smo ga polomili v življenju«, pravi propadli novinar Camernik. In to zveni nekako kot osnovni ton te pesimistične drame. Glavni akterij: propadla umetnica in propadel novinar; nasproti jima stoji predstavnik poslovne morale. Novinar ravna z njim ironično, umetnica pa se postavlja na stališče nekakšnega moralnega hipohondra ter analizira in obsoja vsako njegovo dejanje. Važno je dejstvo, da so vsi z raznimi nitmi vezani na tega človeka in nekje izven vsega tega, glavni akord drame: ubit umetnik, žrtev slučaja, pa tudi brezvestnosti in brezobzirnosti.

Mogoče je avtor hotel priti tudi čez ta prekleti pesimizem, mogoče ga je hotel premagati, vsaj na estetski osnovi, toda to mu ni uspelo. Delo je čutiti kot iskren dialog avtorja s samim seboj, dialog o sodobni družbi in njeni morali (v tem primeru o praktični malomeščanski morali). Avtor ni imel moči (in morda je bil tudi preveč obziren), da bi bil v tem dialogu dosleden, da bi ga privedel do konca. Dialog o družbi je v tej drami šele načet, vsa vprašanja in vsi problemi, ki so zastavljeni, so ostali nerešeni in brez odgovora.

Ne vem zakaj me taka in podobna dela privedejo k razmišljanju o malomeščanstvu sploh, kot kolektivnem psihološkem fenomenu, kot družbeni atmosferi itd. (jasno je namreč, da ta Borova drama v osnovi obdeluje prav ta problem). Zavedati se moramo, da je to malomeščanstvo v vsem svojem zgodovinskem trajanju in životarjenju v življenju in umetnosti vselej težilo, da bi se izenačilo s človekom na sploh (malomeščanska morala — splošna človeška morala, — malomeščansko »trpljenje« — obče človeško trpljenje). To ni ušlo tudi sijajnemu kritičnemu očesu Gorkega, ki v svojem eseju o malomeščanstvu zelo pretehtano poudarja, da malomeščan misli, da je svet zanj ustvarjen, da je center sveta on sam in v njem on, mali brutalni diktator, samozadovoljno meri vse po svojem merilu. To je bilo na začetku tega stoletja. Mnoge stvari so se spremenile, toda ne v prid, temveč v škodo malomeščanov. Malega brutalnega diktatorja, ki se je v življenju počutil varnega in suverenega, je zamenjal človek, ki tožbi nad samim seboj, nad svojo brezpomembno preteklostjo, človek, ki se je pričel lotevati problemov zavesti. In v taki situaciji bi bilo brez dvoma zanimivo brati esej, podoben eseju Gorkega, ki bi ga napisal prav tako kritičen in močan duh, esej o današnjih skrbeh malomeščanstva, o tem, kako danes pravzaprav s tem psihološkim fenomenom je, kakšen je danes obseg njegove diktature v družbi in na kakšen način se ta diktatura kaže. G. M.

PISMO IZ JAPONSKE

(Nadaljevanje na 3. strani)

čudno, da so športna društva na univerzah zelo številna in telovadnice ter igrišča nenavadno obiskana. Kljub temu pa lahko rečemo, da zdravstveno stanje študentov ni na višini prav zaradi slabih ali neugodnih gospodarskih razmer. Tako je število bolnih in okuženih za jetiko naraslo od leta 1950 (2.3% vseh študentov) na 5.9% v letu 1951. Kakšno je stanje danes? Statistika še ni izdelana, vsekakor pa je ta odstotek narasel v škodo študentom. Studenti imajo zdravstvene zadruge, vendar so te zelo revne in ne morejo pomagati vsem v zadostni meri.

Mnenja

Ankete o vsem mogočem in nemogočem, kot pravijo študenti v šali, so zelo priljubljene na naših univerzah. Na vprašanje »Ali ljudje spoštujejo zakone?«, je 78% študentov odgovorilo z »ne« in le 8% z »da«. Na vprašanje »Ali bi šel kot prostovoljec v vojsko?«, je skoraj 93% študentov odgovorilo z »ne« in le 0.6% z »da«! Na vprašanje, če želijo, da ostane ameriška armada še na Japonskem, je le 12% študentov odgovorilo z »da« in 76% z »ne«. K. Katsuta

OPOMBA UREDNIŠTVA

Zgornje pismo nam je poslal študent kemije z univerze v Kiotu g. Kihei Katsuta, ki bo odslej redno poročal v naš list o življenju in delu japonskih študentov.

Studentske demonstracije v Tokiu

Geologi na izletu

Studentska sekcija Geološkega društva se je tudi letos odločila za nekaj ekskurzij. Ker mora vsak geolog poznati tudi znanstveni pojav, ki se je do popolnosti razvil na naših tleh — kras — je bila naša prva pot v Škocjansko jamo pri Divači.

Videli smo, kako je dolgotrajna suša prizadela Primorsko in kako iznajdljivo so jo tu preganjali. Domači gasilci so se uniformirali kot bi gorela vsaj železniška postaja, privlekli na dan vse motorne črpalke in vneto brizgali vodo po divaških vrtovih, cestah in nasadih — in vprašali smo se, če so se na to spomnili tudi kje drugje.

Pot nas je vodila do Kačne jame, velikanskega vhoda v 213 metrov globoko in okrog 1000 m dolgo jamo, ki jo ob poplavah zalije voda, katera ponika ne daleč v Škocjanskih jamah. Raziskavanje te jame zelo otežkoča 180 m globoko navpično brezno, ki je za marsikaterega jamarja poizkus njegove zmogljivosti in zmogljivosti društva, ki jamo raziskuje — če premore toliko materiala, lestev, vrvi itd.

Za tem je sledil ogled divaške jame, ki je za ogled opremljena le s stezo, ni pa še razsvetljena. Ko smo prišli iz jame smo se »martinčkali« pred gostilno in si nato pregibavali ude s trudapolnim »rihtarjem«, ki je za geologe postal že prava narodna igra. Ko je bilo razpoloženje najboljše smo morali pobrati šila in kopita ter oditi.

Imeli smo še dve ekskurziji, na Sveto goro in v Izlake. Pravijo, da smo geologi vinski bratci... pa o tem ne bi govorili, do sedaj še nismo naredili nobenega škandala, le sonornost zbornega glasu se je povečala.

cvek

Pismouki in travice

Sonce je že zahajalo, ko se je zbralo ljudstvo in so prišli pismouki. Ljudstvo je z odprtimi usti poslušalo glas velikega duhovnika, ki je spregovoril: »Predragi v Gospodu! Kako lepo je vaše življenje. Vi ste pridne ovčice, ki jih mi vredni služabniki strokovno strižemo. Brez skrbi živite, najlepša so vaša leta, nikar ne hitite iz tega raja, kajti žal vam bo. Čepray je paša na travniku, kjer živite, dokaj pusta in redka, potrpite, kajti skrbite raje za svoje duše. Mi pismouki vam bomo držali dolge pridige. Da pa boste ostali dije pri nas, bomo povabili še druge duhovnike...

Pismoukova beseda se je izpolnila. Paša je bila vedno redkejša. Ovčice, ki so dopolnile petindvajseto leto, niso več uživale svete paše, ostalim pa je tudi gospod dnevne obroke znižal. Ovčice so začele tožiti in povečali so duhovno hrano. Pismouki so govorili namesto trikrat na teden, večkrat, pa še nove so povabili. Duhovne hrane je bilo, toda čudež iz Kane Galilejske se ni ponovil.

Ovčice bi rade šle iz obranega pašnika, toda pismouki jih niso pustili. Dejali so, da so ovčice sicer použile travo, toda koreninice so še ostale. Ko pa tudi koreninic ni bilo več, so morale ovčice proučevati zemljo, iz katere so pognale travice, oblake, iz katerih je padal dež na travice, čmrlje, ki so oplojevali travice, vse, kar je imelo zvezo s travico. To je zelo dolgo trajalo. Ovčice so rekle, zakaj ni vse to zapisano, da bi prebrale in hitreje spoznale travico, oblake, zemljo in čmrlje. Pismouki pa niso hoteli ničesar zapisati.

Iz sosednih pašnikov so klicali ovčice, saj so bile že dovolj strokovno ostrižene. Toda zaman, brez volje pismoukov ne pade dlaka od ovčice na druge pašnike.

Ovčice so postale nestrpne. Poslale so svojega zastopnika na druge pašnike. A gorje! Pismouki so se zgrozili nad pregrešnostjo ovčic!

Ovčicam so zrasli rogovi in pričele so bosti ter klicati na pomoč druge pašnike. Mar jim ni več lepo?...

Tu pa se zapiski iz te dobe končajo in ne ve se, kaj je sledilo. Le kdo je uspel? Upajmo, da ne pismouki!

Apostol universitatis
ex Honolulu.

Iz albuma naših mladih umetnikov

Lado Dančo: Predmestje

Dopolnilo

V članku »Prvi glasbeni festival...«, ki smo ga objavili v zadnji številki, je pomotoma izostal sledeči stavek: »Veliko smisla za umetniško poustvarjanje, temperament in sigurnost je pokazal mladi zagrebški dirigent Igor Gjadrov pri oblikovanju Beethovnove I. simfonije.« Zaradi dejstev je treba pojasniti, da je bilo v podnaslovu in članku premalo poudarjeno, da so bili študenti ljubljanske Akademije dejansko najboljši.

Dopisujte v naš list

JUDO ŠPORT – lahka glasba

Akademski judo klub zaključuje s svojim letošnjim delom. Tekmovalci se bodo v poletnih dneh odpočili, nekaj jih bo odšlo na vaditeljski tečaj, ki ga bo vodil dunajski trener, nekateri pa se bodo vadili sami, brez trenerja.

Vsi bi se radi čimprej predstavili javnosti, vendar ne smemo biti preveč nestrpni. Treningi so naporni in dolgotrajni, zato je kvaliteto mnogo teže doseči kot pri drugih športih. Naši treningi imajo približno takole vsebino: največji poudarek je na razgibalnih vajah, ki se približujejo parterni gimnastiki. Najbolj razgiban je drugi del. To so padci, ki so potrebni v judu vsaj tako kot pri veslanju čoln. Pri judistu ni padca, ki bi mu povzročil bolečino. Lahko trdimo, da je Akademski judo klub dosegel v tehniki padanja največji razvoj. Nikomur se ni še nič pripetilo, kljub zelo težkim padcem, bodisi vstran ali vznak (poizkusite pasti s silo kakor klada na hrbet!). Tretji del tega treninga je najresnejši in je smoter prvih dveh. »Kano« sistem pozna okoli 300 metov in prijemov in mi poizkušamo osvojiti le delček tega. Nismo leni, niti antitalentni, pač pa premalo časa treniramo. Vsak met je kakor lahka glasba. Prijeten je, ker se z malo napora igra z nasprotnikovim težiščem. Marsikateremu gledalcu mnogokrat uide vzklik »Kaj si bo onile naredil?« Borilec leti v lepem loku preko napadalčeve rame, izvede padec, toda v naslednjem hipu vidiš napadalca v ledvičnih kleščah in odnese zmago z napadalčevim »stop«! Meti so pravi estetski užitek za borilca. So bliskoviti in učinkoviti.

Omenjeni trije elementi med študenti, ki se udejstvujejo v klubu, vedno bolj zore. Vedno bomo trdili, da smo športniki, ki poznajo pravila, toda kadar bomo v nevarnosti bomo slednja prezrli in napadalcu neljubo povrnili prodornost.

Brez naslova

Prizor iz osnutka za film iz življenja študentov

Nastopajo: novopečeni asistent Frecè, pred kratkim še študent; študent; dekle.

Kraj dogajanja: nekje na deželi (ekskurzija).

Asistent Frecè (skrivnostno šepetajoče in proseče dekletu): Ne boste pozabili?

Dekle: (se ne domisli takoj).

Asistent (vznemirjeno): Na prenočišče zame, saj ste obljubili, da ga preskrbite!

Student (smehljaje): Kaj bi to, Frecè, pojdi z nami drugimi vred na senik, boš videl, da ne bo napačno!

Asistent Frecè (onemi; ko se osvesti, se zdrzne, mahoma vzpne v vsej svoji dolgosti in s šolmoštrsko dvignjenim kazalcem grozeče): Student, tiho!

Šahovski problem

Sestavil A. Seuft

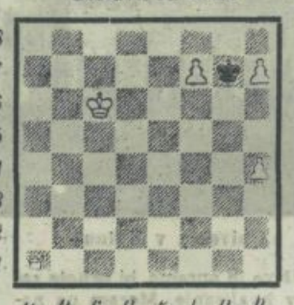

Mat v 3 potezah

Beli: Kc6, Ta1, h7, f5

Crni: Kg7

Rešitev: 1. f8T!

A 1 — Kf8: 2. Ta7 Ke8 3.h8T mat.

B 1 — Kh7: 2. Tg1 Kh6 3. Th8 mat.

C 1 — Kg6 2. h8T Kg7 3. Tg1 mat.

Nenavadna podobnost letal

O znanem sovjetskem reaktivnem letalu »Mig 15« je že dalj časa slišati, da je njegova konstrukcija zelo podobna letalom »Focke-Wulf«, ki so jih med vojno konstruirali v Bremnu. Sovjetskemu reaktivnemu letalu »Mig 15« je zelo podoben tudi argentinski reaktivni lovec »Pulqui«. Bivši šef-konstruktor bremenske tovarne letal »Focke-Wulf« prof. dr. Kurt Tank je namreč leta 1944 konstruiral letalo, ki je imelo tedaj oznako »Ta 183«. Načrte za to letalo so leta 1945 dobile v Berlinu sovjetske čete, prof. Tank pa je prodal svoje medvojno delo Peronovi Argentini.

RAZPIS

Zdravstveni fond Univerze in Visokih šol v Ljubljani razpisuje mesto

RAČUNOVODJE

za takojšnji nastop. Prednost imajo absolventi oziroma diplomanti ekonomske fakultete, ki imajo veselje do dela v zdravstveni ustanovi in bi po reorganizaciji študentske zdravstvene službe eventualno prevzeli mesto upravnika v ustanovi.

Pismene ponudbe na naslovi Zdravstveni fond Univerze in Visokih šol v Ljubljani, Miklošičeva cesta štev. 14-I.

Slovenija avto

LJUBLJANA

UVOZNO IN TRGOVSKO PODJETJE

za motorna vozila vseh vrst, rezervne dele za motorna vozila, avto gume in elektromaterial, avtomobilsko orodje in pribor, dvokolesa in rezervne dele za dvokolesa

POSLOVALNICE:

v Ljubljani,
Mariboru,
Celju,
Novem mestu,
Krškem,
Solkanu,
Postojni,
Kopru.

KONSIGNACIJSKA SKLADIŠČA:

za General Motors, OM-Italija, Bankes & Lovelace, London, Bosch, Stuttgart, Hazet-Nemčija, Michelin-Francija, Pirelli-Italija.

Študij mednarodnih problemov v ZDA

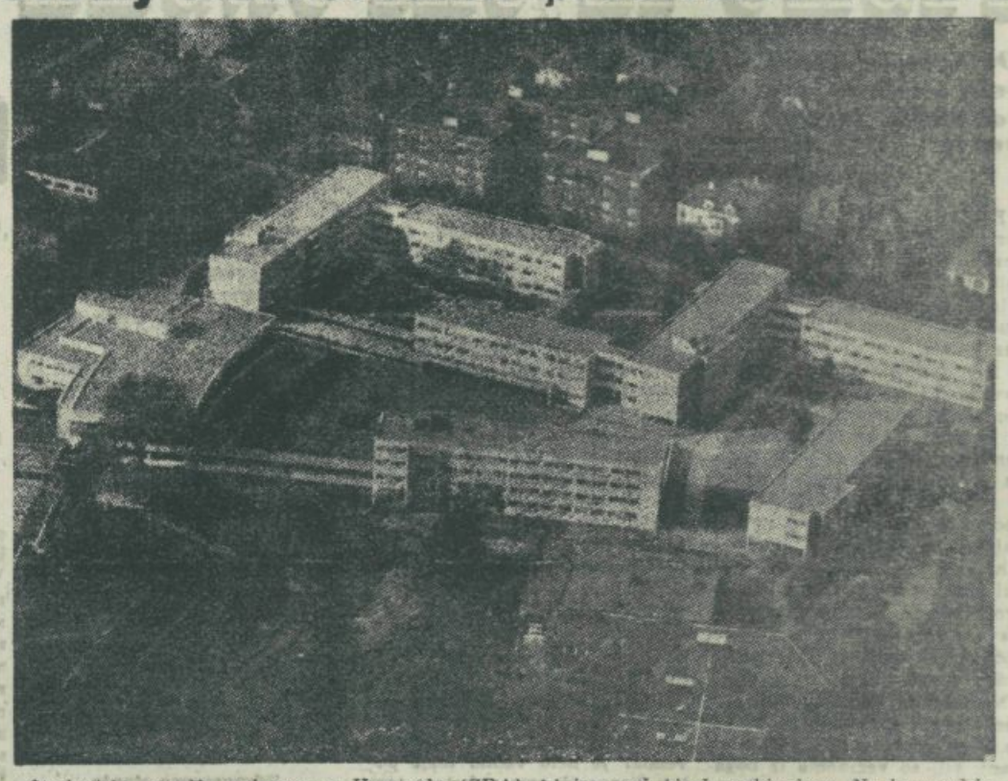

Studentsko naselje univerze v Harvardu (ZDA), ki ima več tisoč prebivalcev. Na harvardski univerzi je zelo živahno proučevanje mednarodnih problemov. Pri tem se študenti zelo ozko specializirajo in konec vsakega leta prirejajo skupno z nekaterimi drugimi univerzami seminarje, ki imajo obliko zasedanja organov Organizacije Združenih narodov. — Skličejo n. pr. namišljeno »generalno skupščino« in razpravljajo o problemih, ki jih OZN še ni obravnavala. Na posamezni študenti-specialisti igrajo posamezne delegacije in zastopajo njihova stališča.

ŠPORT

REPORTAŽA TRIBUNE

AŠK-ZMAGOVALEC NA AZURNI OBALI

L'A.S.K. Lubiana a enlevé hier le Tournoi de basket-ball de Menton

LE BORLETTI, DE MILAN, TERMINE TROISIEME

C'est au milieu d'une ambiance sympathique que s'est terminé hier le Ve Tour- | Enfin, le R.O.S.M. termine quatrieme après avoir joué avec un cœur admira- | 38 : A.S.K. Lubiana-Borletti Milan : 48-4 Borletti Milan-R.O.S. Menton : 56-30.

Tekma v diaboličnem tempu — Zmaga nad zmagovalcem 23 turnirjev — Maškerada na Rivieri in 74 praznih hotelov

Že v zadnji številki našega lista smo na kratko poročali o velikem uspehu ASK na tekmovanju v Mentonu na Francoski Rivieri. ASK je na tem tekmovanju zasedel prvo mesto. Danes objavljamo kratko reportažo o tem tekmovanju in vtise našega dopisnika s tega zanimivega potovanja.

Turnejo smo začeli in končali s tem, da smo naredili nemogoče. V štirih dneh smo imeli vsa potna dovoljenja — čeprav moraš na francosko vizo čakati najmanj 14 dni — in v naslednjih dveh dneh postali »evropsko« moštvo.

Z zadnjim možnim vlakom smo se odpeljali proti Trstu, kjer smo bili, kot običajno, zaradi tranzita 2 uri »internirani« na postaji. Proti večeru smo prispeli v Milano. Do Katedrale in Scale nismo prišli. Ustavili smo se prej in občudovali enega najlepših evropskih kinematografov. Gigantska nizka dvorana, v katero lahko prideš skozi desetine steklenih vrat, po stropih posejana s stotino lestencev v obliki školjk. Od najmanjših detajlov do celotne harmonije in elegance je to pravi Chef d'oeuvre sodobne arhitekture.

Počitek po tekmi

Od San Rema dalje smo opazovali italijansko Riviero in po 21. uri prispeli do Ventimiglia. Dalje pa s taksiji in ob treh ponoči smo po Mentonu iskali naše gostitelje. Ponoči, preden smo odšli počivat, smo zvedeli, da igramo isti dan ob 5 popoldne z najboljšim evropskim moštvom Borlettijem, zmagovalcem 23 turnirjev, na čelu z najboljšim igralcem Stefanijem. Kljub temu smo vsi mirno spali.

Sestanek za tekmo je trajal 2 uri. Po sodnikovem žvižgu se je razvila tekma v diaboličnem tempu. Protinapadi so bili edina taktika tekme. Premagali smo jih in naslednji dan kronali naš uspeh z zmago nad Belgijci. Radio, tisk in občinstvo so nam izkazovali največje simpatije in občudovanje je šlo predvsem študentom-amaterjem.

Naslednji dan smo obiskali Turbille, s katerega se marca in aprila ter pozno v jeseni vidi 180 kilometrov oddaljena Korzika. Restavracija je zgrajena na skali, s katere je najlepši razgled po obali. 300 metrov globoko med skalami vidiš plavalne bazene in športne naprave, razkošne vrtove in ceste. Ogledali smo si tudi tovarno najboljših francoskih parfumov.

Sem ter tja se nisem mogel ogniti vtisu, da sem na maškeradi. Množice turistov: od tirolsko opremljenih Avstrijcev in Nemcev, zamorskih »biznismenov«, hotelskih vodnikov v livrejah, šoferjev, prodajalk...

S spretnim manevrom nas je šofer iz gneče avtobusov, taksijev iz začetka stoletja in limuzin modela 1953 odpeljal proti Monacu. Mimo eksotičnega vrta s tisoči vrst kaktusov, palm, smo prispeli v pravi muzej arhitekture. Vile v arabskem stilu, bloki v španskem koloritu, kupole, balkončki, ustvarjajo svojevrsten rokoko. Mimo Monte Carlo in igralnice smo se odpeljali na sprejem k mentonskemu županu. Ob poti smo opazili naselbino turistov, ki bivajo pod šotori, tkzv. »camping« prostorih, kjer znaša dnevna najemnina 50 frankov.

Pejsaž francoske Riviere

V torek smo ponovno obiskali Monaco in Nico. Pestrost barv, intenziven color panorame so trajni spomini z azurne obale. Težko je opisati množico vtisov iz teh krajev, kjer prihajajo v kontakt vsi kontinenti, petičniki vseh narodnosti, ekscentrični bogataši, skromni turisti, kaj šele problematika obale, ki živi le en mesec na leto. Brezposelnost v ostalih 74 praznih hotelih v Mentonu z 10.000 prebivalci je druga plat zvona.

ITALO, vendar gostje niso dospeli, ker niso dobili italijanskih viz. Kot nasprotnik ASK se je pojavilo na igrišču moštvo BSK, ki se je vračalo s turneje po Italiji.

Ljubljančani so odlično začeli. Z izredno živahno igro in preciznimi meti na koš, so že v prvih minutah povedli svoje moštvo v vodstvo z 10 koši razlike. Po prvih akcijah je petorka ASK precej popustila in dopustila nasprotniku, da je razliko zmanjšal. Igra je bila odslej enakovredna in le odlični meti Kristančiča so obdržali ekipo ASK v vodstvu. V drugem polčasu so imeli morda košarkarji BSK nekoliko več od igre, le v zadnih minutah so ljubljanski študentje spet pokazali, kaj znajo. Med domačimi igralci je bil brez dvoma najboljši Kristančič, dočim je pri gostih najbolj odgovarjal Nešić.

Končni rezultat je bil 61:48 v korist ASK.

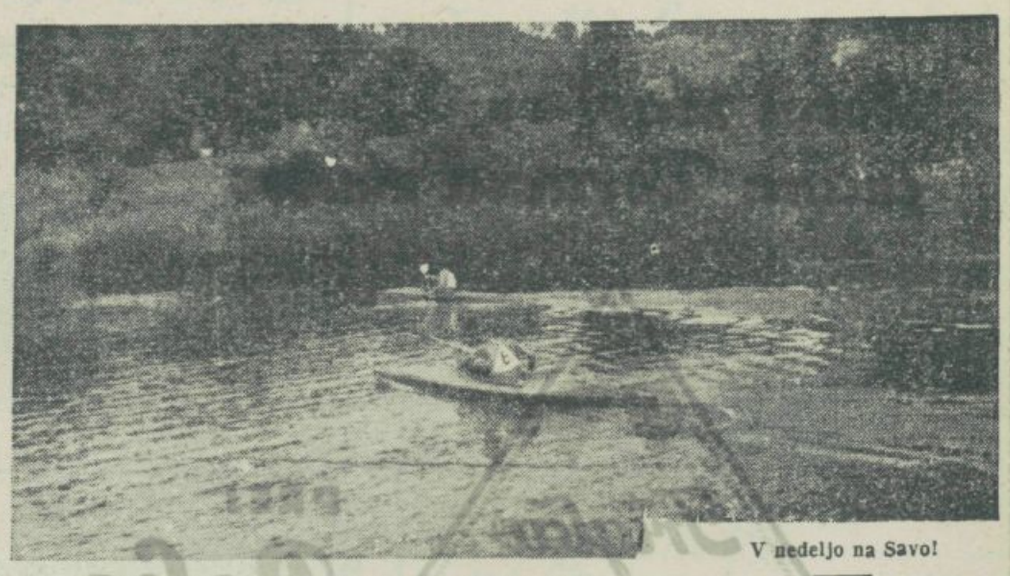

V nedeljo na Savo!

Še en uspeh AŠK

Polne tribune ljudi na košarkarski tekmi med ASK in BSK so bile zgovorna priča, da si Ljubljančani žele košarkarskih tekem. Napovedana je bila mednarodna tekma med ASK in

Namizni tenis

V soboto 6. junija so se v prostorih Doma JLA pomerili v namiznem tenisu študentje elektrofakultete TVS. Čeprav nekateri tekmovalci že precej časa niso igrali, so pokazali precej borbeno in enakovredno igro.

Prvo mesto je osvojil in si s tem priboril lično izdelan lopar za namizni tenis Vurnik. Za njim so se uvrstili Sarič, Stiglic, Laco, Pleško in Spasojević.

„TRIBUNA"
GLASILO LJUBLJANSKIH STUDENTOV

Odgovorni urednik: Boris Mikoš, abs. tehn.

Urednik: Primož Kozak, abs. fil.

Kulturno rubriko ureja: Marinka Golouh, stud. Akad. za gr. umet.

Mednarodno rubriko ureja: Stanka Kranjc, stud med.

Sportno rubriko ureja: Vlado Zlajpah, stud. fil.

Tehnični urednik: Drago Kralj, stud. fil.

Upravnik: Karel Kuhar, stud. ekon.

Naslov uredništva in uprave: Ljubljana, Trg revolucije št. 11/1, telefon 21-571 — Letna naročnina 200 din, polletna 105 din, četrtletna 55 din — Izhaja 3 in 18. v mesecu — Tisk Tiskarne Slovenskega poročevalca — Rokopisov ne vračamo — Naročnino nakazujte na tek. račun KB 606-T-841

Članki, objavljeni v listu, lahko zastopajo mnenje, ki ni identično s stališčem Zveze študentov Jugoslavije

AGROTEHNIKA

LJUBLJANA
Miklošičeva cesta 6
Telefoni: 20-547, 21-446 21-778

UNIMOG

STEYR

IMPORT
EKSPORT

nudi našim kmetovalcem najmodernejše in najkvalitetnejše vsakovrstne kmetijske stroje: vse vrste traktorjev, škropilnice, motorne in vprežne kosilnice, namakalne naprave z Diesel motorji do 45 KS, ki v 100 delovnih urah namočijo do 50 ha površine, vse vrste bran, stroje za trošenje hlevskega in umetnega gnoja, kletarske stroje, stroje in opremo za mehanizacijo kmečkih dvorišč, puhalnike, potrebščine za mlekarstvo — skratka vse, kar pride v poštev za mehanizacijo kmetijstva

Našim odjemalcem nudimo v vsakem času našo dobro organizirano servisno službo

Izvažamo vse vrste izvoznih kvalitet tera, vse končne produkte lesne proizvodnje, vse vrste živine in proizvodov industrije mesnih izdelkov

Letos slavi
znana Tovarna obutve

Triglav

PREJ
Peko

50-LETNICO
SVOJEGA OBSTOJA

Kot je bila ob ustanovitvi leta **1903** prva slovenska tovarna čevljev, tako je tudi v letu **1953** še vedno ostala avatgarda moderne čevljarske industrije v državi. Prepričajte se o visoki kvaliteti naših modnih izdelkov in solidnosti naših tovarniških cen v 80 lastnih podružnicah širom države

Tovarna obutve „TRIGLAV"
(prej Peko) Tržič

Bombažna predilnica in tkalnica
Tržič

Izdelujemo vse vrste surove beljene in barvane tkanine od širine 70 cm do 200 cm

*

Bombažno prejo od št. 10 do 50, kmečko predivo surovo, beljeno in barvano in sukano prejo vseh vrst

Delovni kolektiv
lesno industrijskega podjetja

JELOVICA
Škofja Loka

želi listu „Tribuna" čim več uspeha pri vzgojnem delu med študenti

TRIGLAV FILM PRIPRAVLJA!

META GABRIJELČICEVA
v naslovni vlogi novega slovenskega filma

VESNA

Podrobnosti o snemanju si preberite v najnovejši številki „FILMA"

ADRIAIMPEX

PREDSTAVNIŠTVO

LJUBLJANA	ZAGREB	BEOGRAD
PRAŽAKOVA 13	PREOBRAŽENSKA 4	BRANKOVA 14
TELEFON 22-233	TELEFON 32-651	TELEFON 23-116

ZASTOPA V JUGOSLAVIJI:

GENERAL MOTORS **OM – BRESCIA** **M. A. N. – NÜRNBERG** **BOSCH – STUTTGART**